

Нещо повече

Лагер-школа в Белене, организирана от младежите от „Католическа дейност“ - Италия

Между 23 и 27 август в Центъра за културно и религиозно възпитание „Блажен Евгений Босилков“ в Белене се проведе младежка лагер-школа, наречена „Нещо повече“. Какво е нещото повече, което като християни можем да получим от нашата вяра, и какво повече сме длъжни да правим, за да го получим?

Лагерът бе организиран от италиански младежи, членуващи в организацията „Католическа дейност“ - епархия Фермо; присъстваха над петдесет младежи от Белене, с. Малчика, Ореш, Свищов, Велико Търново и Трънчовица.

През първия ден чрез едно интерактивно упражнение разгледахме как е изградена нашата малка общност и как тя би могла да стане по-добра чрез нас. Заедно осъзнавахме каква е нуждата на общност-

На стр. 2

„Дева Мария на броеницата“ - худ. Берта Хумел

За авторката Берта Хумел четете на стр. 5

„Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата“ (срв. Кол. 2, 7)

Послание на папа Бенедикт XVI за XXVI световна младежка среща 2011

Скъпи приятели,
Преосмислям често Световната младежка среща (СМС) от Сидни 2008 г. Там преживяхме един голям празник на вярата, по време на който Духът Божи действа със сила, създавайки силно общение между участниците, дошли от всички краища на света. Тази среща, както и предишните, донесе богати плодове в живота на многобройни младежи, както и в цялата Църква. Сега нашият поглед се насочва към следващата СМС, която ще се състои в Мадрид през август 2011 г. Още през 1989 г., няколко месеца преди историческото падане на Берлинската стена, поклонничеството на младежите се

отправи към Испания, в Сантяго де Компостела. Сега, в момента, когато Европа има много нужда да преоткрие своите християнски корени, си дадохме среща в Мадрид с тема: „Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата“ (срв. Кол. 2, 7). Каня ви, прочее, на тази среща - така важна за Църквата в Европа и за Универсалната църква. Бих желал всички младежи - и тези, които споделят нашата вяра в Исус Христос, и онези, които се колебаят, които се съмняват или не вярват в Него, да изживеят този опит, който може да е решаващ за техния живот: опитът на Господ Исус, възкръснал и жив, и на Негова-

та любов за всеки от нас.

1. При изворите на вашите най-съкровени стремежи

По всяко време, даже и в днешни дни, много младежи чувстват дълбокото желание отношенията между личностите да бъдат живени в истина и солидарност. Много изразяват желанието да изградят истинни отношения на приятелство, да познаят истинската любов, да основат едно единно семейство, да достигнат до лична стабилност и истинска сигурност, да могат да гарантират спокойно и щастливо бъдеще. Разбира се, спомняйки си моята младост, знаей, че стабилността и сигурността не са въпроси, които за-

На стр. 3

Литургия за отечеството и за Пловдив

Света литургия за отечеството и за Пловдив отслужи Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев в катедралния храм „Свети Лудвиг“ на 6 септември. На тази дата се навършиха 125 години от Съединението на Княжество България с Източна Румелия. Софийско-Пловдивският епископ подчерта, че в деня на Съединението като

християни се молим за отечеството и за ближните. Проповедникът призова вярващите да осъзнаят задължението да се молят за тези, които са около тях, за да се докоснат до лицето на Бог. Цитирам бе и текстът на един от псалмите, в който се казва: „Озари ни с Твоето лице, Господи. Прос-

На стр. 2

На лятно училище за доброволци на „Каритас“

От 8 до 15 август четирима младежи от различни енорийски организации на „Каритас“ в България - Русе, с. Малчика, София и Малко Търново, водени от Светломира Славова от „Каритас“ - Русе, бяха на лятно училище за доброволци във Випавски Криш, Словения. В училището, което е част от програмата за насърчаване на доброволчеството и развитието на енорийските организации за Югоизточна Европа, участваха и доброволци на „Каритас“ от

Хърватия, Босна и Херцеговина, Сърбия, Черна гора, Македония, Италия, Албания, Словения. Програмата беше инспирирана от кампанията на „Каритас“ - Европа „Нулева бедност - действай сега“. С помощта на лекции, работа по групи и доброволна работа търсихме отговор на въпроса „Как младите хора на Европа могат да се борят със социалното изключване и бедността в обществото?“. Лектори в училището бяха отец Матей Кобал, директор на местната

организация на „Каритас“ и домакин на инициативата, Богдан Жорж, психолог, който представи различните лица на бедността сред нас, отец Богдан Видмар, който говори за различните видове нехимическа зависимост сред младите хора, Алоиз Стефан, генерален секретар

На стр. 4

Да се прославя Бог в обновения храм

През тази година се навършват 120 години от основаването на католическото село Гостиля, Плевенско, и 105 години от осъществяването на енорийската черква „Пресвето Сърце Исусово“. Един век на вяра, един век на неуморна работа за спасението на душите, един век под знака на Божията благодат. И по-неже времето като хронос оставя своите видими следи, черквата в Гостиля имаше нужда от неотложен ремонт. С благосло-

вията на нашия владика монс. Петко Христов и щедростта на католически благодетел започнахме още миналата година ремонта на покривната конструкция, за да изкараме лютата зима. В края на пролетта почна и основният ремонт по целия интериор на храма - замазване и освежаване на стените, боядисване на покрива, чиновете и олтарите, поставяне на плочки на пода и така до големия празник

На стр. 8

Монс. Лучиано Русо

Монс. Лучиано Русо е роден в Лушиано, провинция Казерта, епархия Аверса, Италия, на 24 юни 1963 г. След като посещава основно училище в родното си място и института „Свети Дух“ в Парете, провинция Чезена, влиза в епархийната семинария в Аверса, където завършва средно образование, гимназия и лицей.

Изпратен е в Рим през 1981 г. в колежа „Капраника“, по-късно завършва философия и богословие в Папския григориански университет. Става доктор по канонично право в Папския латерански университет с публикация на тема „Правото в развитието на Обединените нации и приносът на Светия престол“, PUL, Roma 1193.

На 1 октомври 1988 г. е ръкоположен за свещеник в катедралата в Аверса, току-що отворена след земетресението от 1980 г. Продължавайки висшето си образование заедно със свещеническата дейност като помощник енорийски свещеник в храма „Свети архангел Михаил“ в Аверса, е и преподавател по литература в средното училище към епископската епархийна семинария.

През 1991 г. е приет в Папската духовна академия, а на 1 юли 1993 г. влиза в дипломатическата служба на Светия престол и служи в папските представителства в Папуа Нова Гвинея, Хондурас, Сирия, Бразилия, Холандия и САЩ.

Владее английски, френски, испански и португалски език.

Отново Белозем

Отново с. Белозем бе домакин на Международния християнски младежки фестивал в дните от 23 до 28 август. Участници в него освен от нашата страна имаше и от Полша, Украйна и Италия. Това, което го отличи от неговите предишни издания, бе по-голямата му духовна насоченост. Организаторите на фестивала - братята капуцини, имаха идеята на него да се положи началото на нова Школа за евангелизиране. Нейната цел не се ограничава само до даване на знания, но преди всичко да доведе участниците към истински и живи взаимоотношения с Господ. Установяването на връзки между участниците и общностите, намиращи се както в България, така и извън пределите ѝ, е залегнало също като цел. По време на формирането у нас на всеки три месеца в Белозем ще се провеждат срещи с членовете ѝ. Между тези тримесечни срещи свещеници в

отделните енории ще имат възможност да провеждат събирания с вярващите от библиейско-молитвените групи на школата. Идеята на братята капуцини е да превърнат фестивала в Белозем в ежегодна лятна среща на членовете ѝ.

Школата за евангелизиране и духовен живот е основана през 1997 г. от отец Пьотр Куркиевич в Украйна. Разпространена е от братята капуцини в Полша, Словакия, Чехия, Австрия, САЩ (Чикаго), има клонове в Русия и Беларус.

Всеки член на школата получава легитимационна книжка, с която се удостоверява присъствието на срещите и получената подготовка чрез определена програма, с която се развива. С получаване на определени знания се осъществява и преминаването през отделните нива - от нулево до шесто, а всяко ниво се дели на четири подни-

ва (А, В, С, D). След VI ниво участникът може да мине към ниво дякония и там да се подготви за аниматор и да има възможност да основе школа от местно значение.

Отец Кшищоф Ожадович сподели своите наблюдения за необходимост от тази школа у нас, тъй като тя е показала добри резултати през тринадесетте години дейност в отделните държави. Самият той е присъствал на нейни срещи и се е убедил в ефективността ѝ. „Всеки член на школата според своите способности се включва в живота на енорията и така хората от различни движения стават една общност. Тя подготвя вярващите да бъдат зрели християни - изтъкна отец Кшищоф. - Може би началото няма да бъде гръмко, но нека то да бъде положено и по-нататък делото да се развива.“

Жана СТОЕВА,
кореспондент
на Радио Ватикан

Десет години от свещеническото ръкоположение на Стефан Манолов

Стефан Манолов е роден през 1972 г. в Пловдив. Ръкоположен е за свещеник от Негово високосвещенство епископ Георги Йовчев в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив на 2 септември 2000 г. В периода 1995-2001 г. следва богословие в Богословския факултет на университета „Коменски“ в Братислава, Словакия. През 2003-2006 г. отец Стефан Манолов изучава канонично право в Института по канонично право „Свети Пий Х“ във Венеция - филиал на Папския университет „Свети кръст“ в Рим. След приключване на тригодишния период на обучение защитената научна степен от отец Стефан е лицензиат по канонично право. С постановление на Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев той е назначен от 2005 г. за генерален викарий. Отец Стефан Манолов е автор на първия по рода си учебник по канонично право, който излиза от печат на български език, озаглавен „Църковно устройство. Конституционно право на Католическата Църква“.

На 2 септември се навършиха десет години от свещеническото ръкоположение на генералния викарий на Софийско-Пловдивската епархия монс. Стефан Манолов. Отец Стефан отслужи света литургия в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив от 18,00 ч. На нея присъства и Негово високосвещенство епископ Георги Йовчев. Отец Стефан каза, че отслужва тази литургия и за своя баща, когото преди няколко дни Бог призвал от този свят при Себе Си.

В началото на своята проповед монс. Манолов насочи размишлението си върху това как се чувства десет години след свещеническото си ръкоположение. Той изтъкна, че да се отговори на този въпрос е доста сложно, защото това предполага вглъбяване в същността на свещенството - да се

разгледа идентичността на това, което е приел, и степента на навлизане в тази тайна, тъй като свещенството е тайна, която Бог открива на свещеника постепенно, с всеки изминал ден и с всичко, което върши. Бог открива на свещеника идентичността на тази тайна, в която свещеникът участва, приемайки съзнателно да бъде участник на Христовото свещенство, каза проповедникът. Следващият елемент от неговото изложение бе посветен на това какво е свещеникът, като въпросът не бе зададен под катехистична форма, а за да може той да навлезе в тази идентичност. Цитирана бе и фраза от Евангелието за деня, гласяща „Приближи се до вас царството Божие“. Той подчерта, че вижда един от аспектите на свещенството в това послание. Не само със слова, но и с жестове, поведение, близостта до свещеника може да накара човек да разбере, че спасението за него е много достъпно и всеки е призван да се приближи до олтара на Бог без страх. Изтъкнато бе, че задачата на свещеника е човек да почувства

Бог в своя живот и това не винаги е така лесно, тъй като има хора, които не искат дори да чуват за Бог. Тези моменти не липсват, но те също са част от идентичността на свещеника. „Десет години не са много, но не са и малко, за да мога да навляза в тази тайна, която Бог ми открива всекидневно“, каза отец Стефан и продължи, че в деня, когато благодари за този дар на свещенството, си дава сметка, че мостът, който ще трябва да направи между хората и Бог, трябва да бъде сигурен и стабилен. Хората да не се боят да преминат през него, да не се загубят във водовъртежа на суетния живот, но да живеят действително като че да на светлината, помнейки винаги присъствието на Бог, живеейки винаги в Неговото присъствие и имайки пред себе близостта на Божието царство.

Отец Стефан благодари на всички присъстващи за подкрепата чрез техните молитви. След последния благослов вярващите изказаха своите благопожелания към монс. Манолов и получиха иконичка за спомен от тази годишнина.

Дейности на отец Стефан

Десет години свещенически живот са повод за равностметка за извършеното дотук и за това какво още мога да направя, сподели отец Стефан. При разглеждане на неговата дейност може да се отбележат някои инициативи, дали значителен отзвук. Това са както първият курс по канонично право в диоцеза, чийто лектор бе в периода 2006-2008 г., така и Школата за християнска зрелост в енория „Свети Лудвик“ в Пловдив, започнала през април 2009 г. Подтикът на монс. Манолов да създаде Школа за християнска зрелост бе предизвикан от намерението му да бъдат разисквани отделни житейски проблеми и да бъдат решавани с християнски дух. Названието на школата подсказва и нейната цел - вярващите да пренесат християнството в живота. Школата по

християнска зрелост бе ръководена в контекста на движението „Католическа дейност“. С активното участие на монс. Манолов се проведе през април тази година в Хисаря международен семинар на тема „Младежи - евангелизатори на младежи“. Той бе организиран от „Католическа дейност“ и в него участваха делегати от България, Италия и Румъния. Част от беседите на семинара бе изложението на отец Стефан на тема „Обичай света страстно“.

Периодично през няколко години при енория „Свети Лудвик“ се организира лагер-школа за министрианти с негово участие, на която младежите получават теоретична и практическа подготовка за министриране.

Жана СТОЕВА,
кореспондент
на Радио Ватикан

Нещо повече

От стр. 1

та от нашите таланти и как с общи усилия можем да постигнем „нещо повече“ в общността и в самите нас. След вкусния обяд - умело съчетание между българска и италианска кухня - ние продължихме нашата работа с дискусия за прошката като висша християнска добродетел. Запознахме се с изключителния пример на Виторио Бачалет и заедно си дадохме сметка колко невероятни неща може да стори прошката. Заедно подготвихме литургии всяка вечер, молехме се и размишлявахме. След вечеря имахме общи замисли за опознаване.

Втория ден отново чрез интерактивни методи разгледахме нашите социални контакти в обществото. Всеки лично осъзна доколко добре общува с останалите в общността. Когато представихме личните си примери на групата, видяхме колко различни са нашите контакти. Размишлявахме върху притчата за Добрия самарянин - един библиейски пример за братско християнско общуване. След обяда нашите приятели от Италия ни помогнаха

На стр. 5

Литургия за отечеството и за Пловдив

От стр. 1

ветли тези човеци, които са около нас, за да могат да разберат величието Ти, че всичко от Тебе зависи, че Ти си Творецът и Дарителят на всички блага.“ Негово високосвещенство изтъкна, че истинско единение може да има, когато хората осъзнаят величието на Бог и Му служат в любов и правда. Монс. Георги изрази пожеланието тези размисли да помогнат на вярващите да разберат необходимостта от това единство. С думите: „Да молим Бог, Да-

рителя на всички блага, да излее своята благодат над нашата родина, та да се осъществи именно това, което светите братя Кирил и Методий, техните последователи и всички мисионери, които са идвали в България, са работили - да се утвърди Христовата любов и вярата, която изгражда единството“, завърши проповедта на Софийско-Пловдивския епископ.

Жана СТОЕВА,
кореспондент
на Радио Ватикан

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Швеция. От началото на учебната 2010 г. в гр. Упсала започна занятия първият католически университет, ръководен от йезуити, в който ще се обучават над 12 хиляди студенти от цял свят.

Косово. В столицата Прищина е осветена католическа катедрала на името на блажената Майка Тереза. Майка Тереза е родена в Скопие (Македония) през 1910 г. от родители, преселени от Косово.

Италия. Генералният капитул на доминиканския орден избра за свой генерален настоятел 55-годишния французин Бруно Кадоре. Той е доктор по морално богословие. Доминиканският орден е основан от свети Доминик през XIII в. и днес наброява над 7 хиляди духовници.

Тибет. Ръководителят на тибетското правителство в изгнание Лобсанг Тендзин е посочил като пример за всички тибетци Майка Тереза. Той е заявил, че и духовният ръководител Далай Лама е изпратил послание до всички тибетци във връзка със 100-годишнината от рождението на блажената.

Полша. Полският парламент е обявил отново 6 януари - Богоявление, за официален празник. Този празник е бил заличен от календара преди 50 години от комунистическата власт.

Мексико. В световноизвестното светилище край столицата Мексико „Девата от Гуадалупе“ всяка година идват на поклонение хиляди циркови клоуни, което буди недоумение между обикновените посетители. Един от ръководителите на клоуните обяснил по радиоредбата, че клоуните също са вярващи католици и не са дошли на карнавал, а да се молят и да благодарят на Мадоната за нейната помощ и застъпничество, та все така да веселят хората по света. Мексико е втора по големина католическа страна в света след Бразилия. От 120-милионното население на страната над 102 милиона са католици.

Аржентина. Католическата църква в страната е изготвила необходимите документи за провъзгласяване за блажени на французина Габриел Лонгевил и аржентинеца Карлос де Диос Муриас и ще ги предаде на Ватикан в края на годината. Двата свещеници са били отвлечени по време на военната диктатура (1976-1983 г.), измъчвани и убити по жесток начин. По нейно време са убити 20 свещеници, двама семинаристи и петима миряни - църковни служители.

тели. За безследно изчезнали се водят 10 семинаристи, 7 свещеници и 46 църковни служители - миряни.

Германия. Световноизвестната катедрала в Кьолн е получила статут на световен туристически обект. Тя е наградена с орден и е получила голяма парична сума от ЮНЕСКО. Годишно величествената католическа катедрала се посещава от над шест милиона туристи от цял свят.

Франция. По случай 1100 години от основаването на първия и най-голям бенедиктински манастир в гр. Клуни от ордена бе организиран своеобразен фестивал „Цяла Европа в Клуни“. Известният манастир е имал голямо влияние върху развитието на християнството в цяла Европа. На него са били подчинени повече от 1200 манастира на Стария континент с повече от 10 хиляди монаси. Фестивалът е продължил цяла седмица с многообразни тържества, спектакли, увеселения и фолклорни прояви от западноевропейски страни. Той е закрит със симпозиум на представители на бенедиктинския орден от цяла Европа, които са били поздравени от папа Бенедикт XVI. Днес манастирът в източната френска провинция Бургундия се посещава годишно от над 500 хиляди души.

Испания. До септември заявки за участие в Световната младежка среща с папа Бенедикт XVI от 16 до 21 август 2011 г. в Мадрид са дали 200 хиляди младежи от Италия, 70 хиляди от Франция, 50 хиляди от Полша, 25 хиляди от САЩ, 20 хиляди от Германия. На срещата се очаква да участват над един милион млади католици от цял свят.

САЩ. Съгласно широкомащабна анкета в САЩ най-предпочитани са католическите болници. Католическата църква в страната ръководи 255 клиники, които се смятат за елитни здравни заведения.

Англия. Според BBC апостолическото пътуване на папа Бенедикт XVI в Англия и Шотландия от 16 до 19 септември т. г. е било наблюдавано от близо два милиарда зрители от цял свят.

Египет. Египетските власти са разрешили на Католическата църква да построи голяма черква и училище в новия квартал на Кайро. Строителството е започнало с финансиране от католическата организация „Помощ за нуждаещите се Църкви“.

Тайланд. Тайландският премиер Абхизит Веджаджиба сърдечно е благодарил на епископ Филип Банконг Каюра за помощта на Католическата църква в областта на образованието и здравеопазването в страната. От 60-милионното население на Тайланд над 500 хиляди са католици - в две епархии и осем енории.

Ватикан. По настояване на милиони китайци в интернет-страницата на китайски език са включени всички документи на II ватикански събор, текстове от Библията, църковното право и катехизиса на Католическата църква. В Китай живеят над 40 милиона католици, а всяка година хиляди млади китайци приемат католическата вяра.

+++ По страниците на Ватикан в интернет вече има информация на руски и на арабски език. Досега са използвани осем езика - италиански, немски, английски, френски, испански, португалски, китайски и латински.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция израелския президент Шимон Перес. Разговорите за засегнали мирния процес между Палестина и Израел, сътрудничеството между Израел и Ватикан. Светият отец и Шимон Перес са се срещали няколко пъти - на 6 април 2006 г. Шимон Перес е посетил папата като носител на Нобелова награда за мир; на 6 септември 2007 г. Перес го посещава като държавен глава, а през май 2009 г. двамата се срещат в Израел при апостолическото пътуване на папата в Светите земи.

+++ Светият отец е назначил 61-годишния френски философ и йезуит Франсоа Дюмертие за ректор на Папския григориански университет в Рим.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел на аудиенция голяма делегация от Испания начело с кардинал Антонио Варела, която е представила програмата за Световната младежка среща с папата в Мадрид.

+++ Виетнамска правителствена делегация е посетила папата и е разговаряла във връзка със задълбочаването и подобряването на дипломатическите отношения между двете страни. Връчена е била официална покана на папа Бенедикт XVI да посети Виетнам. От 70-милионното население на страната над девет милиона са католици.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Вокалното трио Les Pretres („Свещениците“) триумфално оглави музикалните класащи

Световните агенции и медии използват думите „сензация“, „чудо“, „феномен“, „явление“ за вокалното трио Les Pretres, което изпревари по всички показатели Мадона, Лейди Гага и други съзвездия в световния музикален хитпарад. Триото е от френски католически духовници: двама свещеници - отец Жан-Мишел Барде (32 г.), отец Шарл Троеш (29 г.) и семинариста Дин Нгуен Нгуен (26 г.) И тримата са израснали в семейства на музиканти, и тримата притежават големи музикални и гласови заложби. Триото е създадено през февруари т. г. и започва стремглаво възвисяване. Много богатият репертоар включва религиозни, класически, народни, рок, поп и евъргрийн песни. Тримата покориха цяла Франция и Западна Европа. Техният албум Spiritus Dei („Божествен дух“), касетите и дисковете им вече са издадени в милионни тиражи, които се оценяват на милиард евро. Триото има покани за турнета в САЩ, Канада, Латинска Америка, Австралия. Храмовете се препълват при техните литургии, а стадионите се оказват малки при концертите им.

Показателен е следният случай. Германски журналист от Deutsche Welle предава на

живо техен концерт от изпълнен парижки стадион. Очарован от възшебното им изпълнение, изпада в екстаз и емоционално се провиква в ефира: Gott singt im Frankreich („Бог пее във Франция“).

Инициатор за създаването на вокалното трио е епископът на голямата алпийска епархия Гап Жан-Мишел Леандри. Той казва: „В епохата на високоскоростните влакове не можем да пътуваме с каляска и затова използваме съвременни модерни средства за евангелизация - за да възвестяваме, възхваляваме и разнасяме Божието слово по целия свят, тъй като днешното консуматорско общество е обсебено и затънало в светския начин на живот - без вяра, без религия, без скрупули, без морални задръжки, и върви към деградация и духовна нищета. Големите суми, които печелим, са предназначени за Католическата църква, за нейните благотворителни дела по целия свят.“ А отец Жан-Мишел Барде го подкрепя: „С нашата музика и песни възвестяваме и прославяме по света заветите на Нашия Господ Исус Христос, Който е пътят, и истината, и животът.“

Петър КОЧУМОВ,
по материали
от чуждестранния печат

„Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата“ (срв. Кол. 2, 7)

От стр. 1

емат мисълта на младите. Да, въпросът за работното място и с това да се има сигурна почва под нозете е голям и неотложен проблем, но в същото време младежите години все пак си остават възрастна, в която се търси по-възвишен живот. Ако помисля за моите години от едно време, просто не искахме да се изгубим сред нормалността на цивилния живот. Искахме онова, което е велико, ново. Искахме да намерим самия живот в неговата обемност и красота. Разбира се, това зависеше от нашето положение. По време на националсоциалистическата диктатура и войната ние бях-

ме, така да се каже, „затворени“ от доминиращата власт. Следователно желяхме да излезем на открито, за да влезем в широтата на възможността да бъдем хора. И вярвам, че в известен смисъл този импулс да излезем извън обичайното е присъщо на всяко поколение. Това е част от битността да бъдеш младеж - да желяеш нещо повече от обичайното всекидневие на сигурния ангажимент и да чувстваш силно желание за онова, което е наистина велико. Дали става дума само за някакъв празен сън, който изчезва, когато станеш голям? Не, човек наистина е създаден за онова, що е велико, за безкрайното. Всяко друго нещо е недостатъчно. Свети Августин имаше право: нашето сърце е неспокойно, докато не почине в Тебе. Най-голямото желание на живота е белег от факта, че Той ни е сътворил, че носим Неговия отпечатък.

Бог е живот и за това всяко творение се стреми към живота; по начин единствен и особен човешката личност - сътворена по образа на Бог - е теглена към любовта, радостта и мира. Така разбираме, че е безсмислено да се стремим към елиминиране на Бог, за да живее човекът! Бог е извор на живот, да Го елиминираме е равностойно да се отделим от този извор и неизбежно да се лишим от пълнотата и от радостта: „... творението всъщност без Твореца изчезва“ (II ватикански събор, конституция Gaudium et spes, 36). Днешната култура на някои места по света, най-вече на Запад, се стреми да изключи Бог или да смята вярата като лично дело, без никакво отношение към социалния живот. При положение че всички стойности, които са на основа на обществото, идват от Евангелието - като достойнството на личността, на солидарност-

та, на труда и на семейството - тяхното изключване установява един вид „Божие затъмнение“, предизвиква една амнезия (увредена памет; неспособност да си представиш бъдещето - б.р.), дори отхвърляне на християнството и отричане на съкровището на получената вяра с риск да се загуби дълбоката лична идентичност.

Поради тази причина, скъпи приятели, ви каня да засилите вашия път на вяра в Бог, Отец на нашия Господ Исус Христос. Вие сте бъдещето на обществото и на Църквата! Както пише свети апостол Павел на християните от град Колос, жизненоважно е да имате корени, здрави основи! И това днес е особено вярно, когато мнозина нямат установени отправни точки, за да изградят своя живот, и така стават много несигурни. Разпространеният релативизъм, според който всичко се уеднаквя-

ва и не съществува никаква истина, нито абсолютна отправна точка, не ражда истинската свобода, а нестабилност, погубване, нагаждане към модите в момента. Вие, младежи, имате правото да получавате от поколенията, които ви предшестват, установени отправни точки, за да направите вашия избор и да построите вашия живот - така, както младото дърво има нужда от здраво укрепване, докато пораснат корените, за да стане после издръжливо дърво, способно да носи плод.

2. Вкоренени и изградени върху Христос

За да излезе наяве важноста на вярата в живота на християните, бих желал да се спра на всяко от трите определения, които свети Павел употребява в този израз: „Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата“ (срв.

На стр. 8

Неизвестна допреди шестдесет години, когато на 7 октомври 1950 г. в Калкута, Индия, основава Конгрегацията на мисионерките на милосърдието, днес Майка Тереза, во мире Агнес Гонджа, е тачена из всички кътчета на планетата Земя, а името ѝ се произнася с уважение, възхищение и най-вече с любов.

Подвизите на мисионерките на милосърдието в училищата за бедни, в приютите за сираци, в домовете за бездомни, в убежищата за прокажени, в стационарите за агонизиращи убеждават всички нас, че „духът на доброто е посилен от подлостта и злобата...“, при все че на земята има много зло и светът често се управлява от егоизма и честолюбие (убеждение на Майка Тереза, изразено в интервю за в. „Известия“ и в. „Комсомолская правда“ при посещенията ѝ в бившия Съветски съюз през 1987 г.). И в този обладан от егоизъм и честолюбие свят все по-трудно откриваме отговора на въпроса - къде е източникът на това възхитително себеподдаване в служба на най-бедните сред бедните? Отговорът принадлежи на Майка Тереза, отговор, в който недвусмислено прозира Божията заповед за братолюбие и оттам единението на мисионерките на милосърдието с францисканската духовност, благодатно озарена от лъчите на Христовата Блага вест за братолюбие и мир. Майка Тереза признава: „Преди седемстотин и петдесет години свети Франциск, беднякът от Асизи, съчини следната молитва за себе си и за всички, които са готови от любов към Бог да служат на най-бедните сред бедните: „Господи, направи от мен сърцатник на Твоя мир. Там, където има омраза, да въдворя мир... Там, където властва отчаянието, да възроди надеждата... Там, където сърцето е потопено в тъга, да отнесе радост... Защото, когато отдавам себе си на ближния, тогава получавам...“ И пояснява: „Преди няколко месеца през една нощ приютихме в стационара за агонизиращи възраст-

Майка Тереза

ще бъдем съдени въз основа на отношението ни към бедните, въз основа на това какво сме сторили за тях. Той ни каза: „Гладен бях и Ме нахранихте.“ Той бе гладен за нашата любов, от която да разбере, че е обичан, че е зачитан. Той бе без дом, отхвърлен от обществото, подобно на затворниците, на презрените, подобно на скитниците, на лишените от човешко достойнство. Моля ви, не обръщайте гръб на бедните, защото ако вършите това, знайте, че обръщате гръб на самия Христос. Безразличието на минавачите, които не се спират пред бездомниците,

констатации на блажена Майка Тереза в интервю пред в. „Труд“ (септември 1991 г.) съветският писател Всеволод Сисаев споделя: „Майка Тереза! Изумителен, божествен, ИСТИНСКИ ЧОВЕК! Всички мои сънародници, все още можещи да чувстват и честно да преценяват, се просълзиха, изпаднаха в умиление, когато тази дребна, енергична, ярна на светия си дълг старица дойде преди година да предложи безкористните услуги на своята конгрегация за облекчаване участието на хилядите страдащи в Армения... Уви, дори да искаме, такъв човек,

нъж попитах една млада двойка откъде са взели толкова пари. Те казаха, че скоро са се оженили. Но преди да встъпят в брак, решили да не правят разкошно пиршество, а парите да пожертват за бедните и болните. В Индия да се откажеш от приетите обичаи, означава да направиш огромна жертва. А те просто споделиха: ние така се обичаме, че бихме искали да споделим щастието си с всички нещастни. Какво по-хубаво от уважението и любовта към човека!“, заключава Майка Тереза в интервюто във в. „Известия“.

Днес хиляди последователи на Майка Тереза - мисионерки на милосърдието, посветили се всецяло на Христовата любов в лицето на най-бедните сред бедните, в лицето на самотните, на страдащите, черпейки тази любов от Исус-Евхаристия, свидетелстват за милосърдната Божия любов в над осемдесет и пет страни - не само в тъй наречените страни от Третия свят, но и в традиционно богати страни като САЩ, Великобритания, Холандия, защото там, където има богати, там има и бедни - притчата за богатия и бедния Лазар (вж Лк. 16, 20-23) е и ще бъде актуална до края на вековете.

След 1989 г. Конгрегацията на мисионерките на милосърдието откри свои мисии и в България - във Варна и Пловдив. На 16 юли 2010 г. Негово превъзходителство апостолическият нунций в България архиепископ Януш Болонек откри тяхна мисия и в София на ул. „Княз Борис I“ №125. Мисията бе приета с благодарност и удостоена с вниманието на г-жа Йорданка Фандъкова, кмет на София.

Като честитим 60-годишнината от основаването на конгрегацията им - 7 октомври 1950 г., ние, читателите на в. „Истина-Veritas“, отправяме към мисионерките на милосърдието нашето сърдечно „Добре дошли“ и молитвено им пожелаваме благодатно служение на най-бедните сред бедните.

На многая лета - Бог да ви благослови!

Иван ТЕОФИЛОВ

Майка Тереза от Калкута

Мисионерки на милосърдието

тна жена. Настаних я в леглото, а тя взе ръката ми. Една незабравима усмивка озари лицето ѝ. И със сетни сили промълви една-единствена дума: „Благодаря!“, и издъхна. Тя ми даде много повече от това, което аз ѝ дадох - даде ми цялата си любов и признателност. О, не ще престана да твърдя: бедните наистина са достойни за възхищение! Когато ще се явим пред Христос,

свидетелства за липсата у тях на вяра. Тези минавачи не познават нещастниците, в противен случай биха разбрали величието на тези човешки същества, създадени по Божи образ и подобие. И не само заради материалната бедност, но и заради духовната бедност, далеч по-трагична“ (из беседата на Майка Тереза във Филаделфия, САЩ, на 6 август 1976 г.). В унисон с тези

който като могъщ камертон дава тон на добротата и милосърдието в милиони сърца, не можеше и не може да се роди у нас. Ние осмяхме още преди десетилетия милосърдието, „абстрактния хуманизъм“, взривихме стотици и хиляди храмове, съборихме на земята чудесни камбани и ги претопихме, разграбихме богатствата на вярата, изгорихме и разпродадохме хиляди и хиляди икони, в които бе отразена народната надежда и доброта.“

Признания на песимист ли са тези слова? Не! Те са признания на жив свидетел на една тъжна и осъдителна реалност. Ако във великата страна на социализма не можеше да се роди човек от ранга на Майка Тереза, то в едва забележимата на картата малка страна се роди тази, която на журналистическия въпрос: „Имате ли собствена формулировка за милосърдието?“, отговори: „Това е любов в действие. Любовта има право да се нарича любов само тогава, когато зад нея стоят дела. Ето пример от нашето всекидневие - при нас, в Индия, идват млади хора и носят пари. Вед-

На лятно училище за доброволци на „Каритас“

От стр. 1

на „Каритас“ - Словения, който представи кампанията на „Каритас“ - Европа „Нулева бедност“. Програмата включваше и работно посещение на проекти на „Каритас“ - Горичия, Италия, както и на комуна за наркомани в Костанжевица, Словения.

Всеки ден работихме доброволно по различни проекти, ръководени от „Каритас“: сортирахме дрехи, събрани от енорийската организация във Випава - хуманитарна помощ за Албания, подготвихме хранителни пакети за нуждаещи

се от енорията, боядисахме Центъра за работа с деца във Випава, както и близкото игрище, посетихме и помогнахме на млади хора с увреждания, живеещи в защитено жилище в същия град, изнесохме развлекателна програма на възрастни хора от Дом за стари хора в Айдувщина, хранихме и обгрижвахме живеещите в дома за стари хора във

Випава.

Всяка вечер беше посветена на някоя от държавите участнички. Училището и дворот на капуцинския манастир се превърнаха в изложбена зала, представяща най-прекрасните исторически, природни и културни забележителности на Балканите и Югоизточна Европа.

Всички участници бяхме настанени в едно от най-малките и живописни градчета на Словения - Випавски Криш, разположено на върха на малък хълм във Випавската долина и приютило зад крепостните си стени манастира на капуцините, построен през 1636 г., както и черквата „Свети

Франциск от Асизи“, в която се намира най-голямата барокова картина в Словения - „Славата на Света Троица“ от 1668 г. В манастира на капуцините имахме възможност да посетим тяхната библиотека, събрала над 2000 книги, издадени в периода 1510-1800 г. Едни от най-скъпоценните съкровища на библиотеката са ръкопис на молитвена книга от XV век, събрани работи на свети Иероним, произведения на

свети Августин, както и на родения във Випавски Криш проповедник капуцин Янеж Светокришки.

При закриването на лятното училище си тръгнахме от Словения вече като приятели, заредени с енергия, идеи и вяра, с желание за нови срещи, съвместни инициативи и в очакване на следващото Училище за доброволци.

Светломира СЛАВОВА, „Каритас“ - Русе

Берта Хумел и светата броеница

Картините на Берта Хумел (сестра Мария Иноценца) са познати в Европа и дори в Америка.

Берта е родена на 21 май 1909 г. в Масинг (Долна Бавария) и е едно от седемте деца в бащиния си дом. Голямото си дарование в областта на изобразителното изкуство тя извява още преди да постъпи в гимназията на „Английските госпожици“ (1) в Симбах. Там развива способностите си, завършва гимназията с отличен успех, а след това и училището за приложно изкуство в Мюнхен (1927-1931). По време на следването си създава многобройни творби с различни техники. За изненада на всички постъпва в капуцинския женски манастир „Шисен“, където в 1933 г. полага обети и получава името Мария Иноценца. В манастира се разболява от туберкулоза и умира на 6 ноември 1946 г.

По време на монашеския си живот сестра Иноценца създава редица картини с религиозна тематика (подписани с инициали М.И.Н., което потвърждава, че са създадени след 1931 г.) Оригиналът на картината (представена на първа страница) се намира в къщата на сем. Хумел в Масинг.

броеницата в едно свое апостолско писмо, по-точно че тъкмо броеницата ни дава възможност да медитираме върху живота на Христос. Светлите тайни ни водят към важни моменти от обществения живот на Христос преди страданията Му. Затова в картината на Иноценца

Картината представя малкия Исус, Който подава на Мария броеницата, като Божията майка държи кръста. Идеята на творбата напомня друга творба - средновековната „Мария с детето“ от неизвестен майстор, наречен „Майстор на Фрьонденбергския олтар“ (Дортмунд - Музей на изкуството и културата). И тук виждаме светлата броеница, но замисълът е друг - Дева Мария подава на Исус броеницата, а Той само я придържа. В средновековната картина замисълът подсказва, че тайните на броеницата са насочени повече към самата Мария и към страданията и славата на Исус, за които сякаш Мария предварително знае. В картината на сестра Иноценца смисълът е друг: 1) с подаването на броеницата Исус загатва, че бъдещите поколения ще възпоменават живота и делата Му; 2) че Светият отец (тогава Пий XI) подчертава изключителното значение на

Божията майка е изобразена, като държи детето с дясната си ръка, а с лявата е хванала кръста - нагледно изображение на връзката между детството на Исус и страданията Му.

Смъртта и Възкресението са основни теми в творчеството на художничката монахиня. В някои произведения са представени образи на светци, на които Мария подава броеницата.

Изкуството на сестра Иноценца не използва модерни изразни средства, но то е близко към реализма на някои майстори от първата трета на XX в. Важно е, че картините й са създадени под напора на искреното религиозно чувство.

М. РАЙКОВА,
по материали
от Bote von Fatima

(1) MARIAWALD SCHWESTER - общност, при която манастирите се занимават с образователна дейност - имат училища и монахините са преподавателки

Октомври - Месец на богородичната молитва

Днешната форма на броеницата е установена преди 600 години от монаха Доминик от Картезианския орден в гр. Трир - Германия. Първата част съдържала общо 50 „клаузили“ - сегашните тайни, които отразяват важните етапи от живота на Христос. Друг част - станали по-приемливи за богомолците. В този си вид броеницата бързо се разпространила из християнския свят. Папа Ксис IV (1471-1484) предлага през 1479 г. всекидневна молитва с броеница. През 1508 г. към първата част „Радвай се, благодатна Марийо“ се прибавя завършващият текст „Света Марийо, майко Божия, моли се за нас, грешниците, сега и на смъртния ни час“. През 1569 г. папа Пий V (1566-1572) установява официално формата на молитвата с броеница. Две години по-късно флотата на християните разбива корабите на османската империя в Средиземно море при Лепанто. Та-

зи победа се отдава на масовите молитви, които християните от Европа са измолвали с броеници по време на битката. Денят на победата 7 октомври е обявен от папа Григорий XIII (1572-1585) за Празник на броеницата.

През 1884 г. папа Лъв XIII (1878-1903), голям почитател на молитвата, обявява октомври за Месец на броеницата. През 2002 г. папа Йоан-Павел II (1978-2005) разширява 15-те тайни с още пет - светли тайни, и цялата броеница се оформя с пет радостни, пет скръбни, пет славни и пет светли тайни - общо 20.

Църквата определи дните на седмицата за измолване на съответните тайни: радостните - понеделник и събота; скръбните - вторник и петък; славните - сряда и неделя, светлите - четвъртък.

7 октомври е празникът Дева Мария на броеницата, а целият октомври - Месец на броеницата.

Веска КОЧУМОВА

Нещо повече

От стр. 2

да си припомним, че във всяка форма на социален контакт - и изобщо винаги и навсякъде - присъства Бог. Даваме ли си сметка за това? Изпълняваме ли обещанията, дадени при приемането на тайнствата? Как ще изглеждат нашите отношения, ако водеща фигура в тях е Бог? След дългата дискуссия по тези въпроси ние разгледахме благодарността - истинска и принципна, идваща дълбоко от сърцето.

В сряда една приятна изненада - всички заедно заминахме за Русе. Пристигайки в красивия дунавски град, първо се помолихме в катедралата „Свети Павел от кръста“, след което бяхме любезно посрещнати в епископската резиденция лично от монс. Петко Христов - епископ на Никополската епархия. Той изрази благодарността си към движението „Католическа дейност“ и гарантира пълна подкрепа на такъв вид младежки мероприятия, след което ни благослови. Всички, които за пръв път имаха честта да посетят епископ-

ската резиденция, бяха изключително впечатлени от красивите екзотични растения в градината й. След разходка из града се отправихме към една светиня - скалния манастир „Свети Димитър Басарбовски“, едно изключително по рода си място.

През четвъртия ден от нашия лагер темата на работата ни беше „Аз самият. Какво е вярата за мен“. Отново бяхме изненадани - сутринта пристигнаха младежи от енорията в село Житница заедно с две сестри францисканки, мисионерки на Пресветото Сърце Исусово. Човекът е съставен от три компонента: сърце, разум и тяло; с това беше свързана нашата първа задача за деня - да представим нашия личен ден по часове и кои от тези три компонента участват във всяко наше задължение. Дали ка-

то християни ние използваме достатъчно сърцата си? След обяд беше кулминационният момент на нашия лагер - всеки самостоятелно изживя своята лична пустиня, т.е. дълбок едночасов размисъл, в който общувахме с Бог в абсолютна тишина и хармония. Заедно обожавяхме Светото причастие, след това имахме възможност да се изповядаме.

Последния ден разгледахме една много мащабна тема - света. Задавахме си въпросите дали се чувстваме отговорни за това, което се случва по света, в нашата държава и нашата Църква. Каква е ролята ни? Поговорихме за личности, които са се борили за един по-добър свят: Майка Тереза, Ернесто Че Гевара, Робин Худ и Махатма Ганди. Дискутирахме какъв би бил светът, ако живеехме според

тяхната идеология. И какъв искаме да е светът? Къде предпочитаме да се родим и как да живеем? Какви са фундаменталните проблеми на нашето време? След дълго обсъждане си дадохме сметка, че всеки от нас трябва да живее със съзнанието, че е отговорен за това, което се случва по света, в нашата държава, в нашия град и нашата енория. Изобщо да бъдеш истински християнин и да получаваш нещо повече от вярата, е сериозно и много отговорно. Независимо че сме млади, ние сме отговорни за голяма част от проблемите на обществото си. Вечерта разменихме подаръци - спомен от лагер-школата. За тази безценна седмица станахме близки помежду си и раздялата беше наистина трудна.

„Истина-Veritas“ искам да изкажа голямата ни благодарност към нашите приятели от движение „Католическа дейност“ в епархия Фермо за интересната програма, безценните съвети и загрижеността към нашата общност; на отец Кордо - за любезното гостоприемство и добрата организация; на отец Страхил, отец Ремо и сестра Франческа - за превода от италиански и за това, че непрекъснато ни помагаша в нашите дискусии; на епископ Петко Христов - за подкрепата и любезния прием. И на всички гости, които ни обогатиха чрез присъствието си! Лагер-школата бе един незабравим момент от това лято. „Нещо повече“, свързано с нашата вяра и духовното ни израстване.

Мирослав МИХАЙЛОВ,
енория Белене

ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАРИАТ	
ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР кардинал Тарчизио Бертоне, s.d.b.	
I СЕКЦИЯ: ОБЩИ ДЕЛА	
Заместник	архиепископ Фернандо Филони
Заместник-помощник	монс. Петер Уелс
II СЕКЦИЯ: ОТНОШЕНИЯ С ДЪРЖАВИТЕ	
Заместник	архиепископ Доминик Мамберти
Заместник-секретар	монс. Еторе Балестреро

КОНГРЕГАЦИИ	
ЗА ДОКТРИНА НА ВЯРАТА	
Префект	кардинал Уилям Левада
Секретар	архиепископ Луи Ферер, s.j.
Зам.-секретар	монс. Дамиано Каоторта
ЗА ИЗТОЧНИТЕ ЦЪРКВИ	
Префект	кардинал Леонардо Сандри
Секретар	архиепископ Сирил Васил
Зам.-секретар	монс. Маурицио Малвестити
ЗА БОЖЕСТВЕНИЯ КУЛТ И ТАЙНСТВОТА	
Префект	кардинал Антонио Ловера
Секретар	архиепископ Йозеф ди Ноиа, o.p.
Зам.-секретар	отец Антони Уард, s.m.
Зам.-секретар	монс. Хуан Ферер
ЗА СВЕТЦИТЕ	
Префект	архиепископ Анджело Амато, s.d.b.
Секретар	архиепископ Микеле ди Руберто
Зам.-секретар	монс. Марчело Бартолучи
ЗА ЕПИСКОПИТЕ	
Префект	кардинал Марк Уелет, p.s.s.
Секретар	архиепископ Мануел Кастро
Зам.-секретар	монс. Джовани Роси
Папска комисия за Латинска Америка	
Префект	кардинал Марк Уелет, p.s.s.
Вицепрезидент	Хосе Арена
ЗА ЕВАНГЕЛИЗАЦИЯ НА НАРОДИТЕ	
Префект	кардинал Иван Диас
Секретар	(вакантно)
Пом.-секретар	архиепископ Пиерджузепе Вакели
Зам.-секретар	отец Масимо Ченчи, p.i.m.e.
Комитет за папските мисии	
Префект	кардинал Иван Диас
Вицепрезидент	(вакантно)
Вицепрезидент	архиепископ Пиерджузепе Вакели
ЗА СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИТЕ	
Префект	архиепископ Мауро Пиаченца
Секретар	(вакантно)
Зам.-секретар	монс. Челсо Ирузубиета
Международен комитет по катехизация	
Префект	архиепископ Мауро Пиаченца
Вицепрезидент	(вакантно)
ЗА ИНСТИТУТИТЕ С ПОСВЕТЕН ЖИВОТ И ОБЩНОСТИТЕ С АПОСТОЛИЧЕСКИ ЖИВОТ	
Префект	кардинал Франк Роде, s.m.
Секретар	епископ Жозеф Тобин, c.ss.r.
Зам.-секретар	сестра Еника Розана, f.m.a.
Зам.-секретар	отец Себастиано Пачиола, o.cist.
ЗА КАТОЛИЧЕСКО ВЪЗПИТАНИЕ	
Префект	кардинал Зенон Грохоловски
Секретар	архиепископ Жан-Луи Бруге, o.p.
Зам.-секретар	монс. Анджело Дзани

СЪДИЛИЩА	
НАКАЗАТЕЛЕН СЪД	
Главен съдия	архиепископ Фортунато Балдели
Регент	епископ Джан-Франко Джироти, o.f.m. conv.
ВЪРХОВЕН СЪД	
Префект	архиепископ Раймонд Бурке
АПЕЛАТИВЕН СЪД	
Доайен	епископ Антони Станкиевич

ПАПСКИ СЪВЕТИ	
ЗА МИРЯНИТЕ	
Префект	архиепископ Станислав Рилко
Секретар	епископ Йозеф Клеманс
Зам.-секретар	г-н Гузман Карикири
ЗА ПРОЩРЯВАНЕ НА ЕДИНСТВОТО НА ХРИСТИЯНИТЕ	
Префект	архиепископ Курт Кох
Секретар	епископ Брайън Фарел, L.c.
Зам.-секретар	(вакантно)
Комисия за духовни връзки с юдаизма	
Префект	архиепископ Курт Кох
Вицепрезидент	епископ Брайън Фарел, L.c.
Секретар	отец Норберт Хофман, s.d.b.
ЗА СЕМЕЙСТВОТО	
Префект	кардинал Енио Антонели
Секретар	епископ Жан Лафит
Зам.-секретар	монс. Карлос Васкес
ЗА СПРАВЕДЛИВОСТ И МИР	
Префект	кардинал Петер Турксон
Секретар	епископ Марио Тозо, s.d.b.
Зам.-секретар	г-жа Фламиния Джованели
„COR UNUM“ (ЕДНО СЪРЦЕ)	
Префект	архиепископ Роберт Сара
Секретар	монс. Джовани дал Тозо
Зам.-секретар	(вакантно)
ЗА ДУШЕПАСТИРСКА ДЕЙНОСТ ПРИ МИГРАНТИТЕ	
Префект	архиепископ Антонио Велио
Секретар	архиепископ Агостино Маркето
Зам.-секретар	отец Габриеле Бентолио, s.c.
ЗА ДУШЕПАСТИРСКА ДЕЙНОСТ ПРИ СЛУЖБИТЕ НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО	
Префект	архиепископ Зигмунт Зимовски
Секретар	епископ Хосе Марките, o.h.
Зам.-секретар	монс. Жан-Мари Мусиви
ЗА ТЪЛКУВАНЕ НА ЗАКОНОДАТЕЛНИТЕ ТЕКСТОВЕ	
Префект	архиепископ Франческо Кокопалмерио
Вицепрезидент	архиепископ Бруно Бертаня
Секретар	епископ Хуан Игнасио де Хинхетру
Зам.-секретар	монс. Хосе де Алмейда
ЗА МЕЖДУРЕЛИГИОЗЕН ДИАЛОГ	
Префект	кардинал Жан-Луи Торан
Секретар	архиепископ Пиер Луиджи Челата
Зам.-секретар	монс. Андрю Висану Таниа-Анан
Комисия за връзки с мюсюлманите	
Префект	кардинал Жан-Луи Торан
Вицепрезидент	архиепископ Пиер Луиджи Челата
Секретар	монс. Калед Акашех
ЗА КУЛТУРА	
Префект	архиепископ Джан-Франко Равази
Секретар	отец Бартелеми Адукону
Зам.-секретар	Мелхиор Тока и Аламеда
ЗА СОЦИАЛНИ КОМУНИКАЦИИ	
Префект	архиепископ Клаудио Мариа Чели
Секретар	монс. Пол Тиге
Пом.-секретар	монс. Джузепе Скоти
Зам.-секретар	г-н Анджело Шелзо
ЗА ПРОЩРЯВАНЕ НА НОВАТА ЕВАНГЕЛИЗАЦИЯ	
Префект	архиепископ Салваторе Фисикела

СЛУЖБИ	
АПОСТОЛИЧЕСКА КАМЕРА	
Префект	на апостолическата камера (камерлинг) кардинал Тарчизио Бертоне, s.d.b.
УПРАВЛЕНИЕ НА НАСЛЕДСТВОТО НА СВЕТИЯ ПРЕСТОЛ	
Префект	кардинал Атилио Никора
Секретар	архиепископ Доменико Калканьо
ПРЕФЕКТУРА ЗА ИКОНОМИЧЕСКИТЕ ВЪПРОСИ	
Префект	архиепископ Веласио де Паолис
Секретар	епископ Виченцо ди Мауро

ДРУГИ ОРГАНИ	
ПРЕФЕКТУРА НА ПАПСКИЯ ДОМ	
Префект	архиепископ Джеймс Харвей
БЮРО ЗА ЛИТУРГИЧНИ СЛУЖБИ НА ПАПАТА	
Главен церемониеер	архиепископ Гуидо Марини
ПРЕСЦЕНТЪР НА СВЕТИЯ ПРЕСТОЛ	
Директор	отец Федерико Ломбарди, s.j.
ЦЕНТРАЛНО БЮРО ЗА СТАТИСТИКА НА ЦЪРКВАТА	
Отговорник	монс. Виторио Форменти
ПАПСКА ШВЕЙЦАРСКА ГВАРДИЯ	
Комендант	полковник Даниел Анриг

КОМИСИИ И КОМИТЕТИ	
ПАПСКА КОМИСИЯ ЗА КУЛТУРНИТЕ ЦЕННОСТИ НА ЦЪРКВАТА	
Префект	архиепископ Джанфранко Равази
ПАПСКА КОМИСИЯ ЗА СВЕЩЕНА АРХЕОЛОГИЯ	
Префект	архиепископ Джанфранко Равази
ПАПСКА БИБЛЕЙСКА КОМИСИЯ	
Префект	кардинал Уилям Левада
МЕЖДУНАРОДНА БОГОСЛОВСКА КОМИСИЯ	
Префект	кардинал Уилям Левада
Ген. секретар	отец Шарл Морерод, o.p.
ПАПСКА КОМИСИЯ „ECCLESIA DEI“ (БОЖИЯТА ЦЪРКВА)	
Префект	кардинал Уилям Левада
ПАПСКИ КОМИТЕТ ЗА МЕЖДУНАРОДНИ ЕВХАРИСТИЧНИ КОНГРЕСИ	
Префект	архиепископ Пиеро Марини
ПАПСКИ КОМИТЕТ ПО ИСТОРИЧЕСКИТЕ НАУКИ	
Префект	отец Бернард Ардура, o.prem.
ДИСЦИПЛИНАРНА КОМИСИЯ НА РИМСКАТА КУРИЯ	
Префект	кардинал Хулиан Херанц

ИНСТИТУТИ, ЗАВИСИМИ ОТ СВЕТИЯ ПРЕСТОЛ	
ПАПСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ	
Префект	(вакантно)
Канцлер	епископ Марчело Сорондо
ПАПСКА АКАДЕМИЯ ЗА СОЦИАЛНИ НАУКИ	
Префект	г-жа Мери Ан Глендън
Канцлер	епископ Марчело Сорондо
ПАПСКА АКАДЕМИЯ ЗА ЖИВОТА	
Префект	епископ Игнасио де Паула
Вицепрезидент	(вакантно)
СЕКРЕТНИ АРХИВИ НА ВАТИКАН	
Архивар	кардинал Рафаеле Фарина, s.d.b.
Префект	епископ Серджио Пагано
АПОСТОЛИЧЕСКА КАПЕЛА	
Капелан на Негово светейшество	архиепископ Феликс дел Прието
ВАТИКАНСКА АПОСТОЛИЧЕСКА БИБЛИОТЕКА	
Библиотекар	кардинал Рафаеле Фарина, s.d.b.
Префект	монс. Чезаре Пазини
ВАТИКАНСКИ ТЕЛЕВИЗИОНЕН ЦЕНТЪР	
Генерален директор	отец Федерико Ломбарди, s.j.
РАБОТИЛНИЦА „СВЕТИ ПЕТЪР“	
Префект	кардинал Анджело Комастри
ВЕСТНИК „OSSERVATORE ROMANO“	
Директор	г-н Джовани Мариа Виан
Редакционен секретар	г-н Карло ди Чико
Редактор немски език	г-жа Астрид Хас
Редактор английски език	(вакантно)
Редактор испански език	отец Артуро Гомес, L.c.
Редактор полски език	отец Владислав Гризло, s.j.
Редактор португалски език	(вакантно)
Редактор френски език	г-н Жан-Мишел Куле
ВАТИКАНСКА ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА	
Директор	отец Джузепе Коста, s.d.b.
ВАТИКАНСКА ПЕЧАТНИЦА	
Генерален директор	отец Пиетро Малиасо, s.d.b.
РАДИО ВАТИКАН	
Генерален директор	отец Федерико Ломбарди, s.j.

АРХИВИТЕ

Документално на територията на София - според кръщелните регистри, първото кръщение е извършено на 1 септември 1914 г. Името на детето е Андон, баща - Петре, майка - Вера Донова, от Кукуш; кръстница е С(о)фка Гюзюлюва; кръстивши свещеник - Ангел Янев, а датата на раждане на детето е 3 август 1914 г. Това са данните от лист първи на том II на регистъра за кръщения, находящ се в архива на енория „Успение Богородично“ - София.

Съществува и том I, който всъщност съдържа много по-стари дати на кръщения, като най-старата такава е от 1867 г.: кръстената се казва Катерина, баща - Митре, майка - Магда; родена е на 23 октомври 1867 г., кръстена на 1 ноември 1867 от „свещ. Делю поп Георгиев“. Но трябва да се отбележи, че кръщелното е издадено едва на 9 август 1921 г.

Защо е този анахронизъм? Причината е следната. Първите енорияши в София са бежанци. Като такива, на тях им е било трудно да вземат всички документи със себе си и поради тази причина се налага тук, на новото им местонахождение, да бъдат издадени кръщелни чрез махленски свидетелства, тъй като кръщелното свидетелство е било и единственият официален документ за идентичност в рамките на България по онова време. Ето защо понякога се получава това преплитане на дати и томовете (както в случая - в по-начален том се открива по-късна дата и обратно), което не благоприятства за хронологичното представяне на събитията. Всъщност том I се явява сборен за всички кръстени преди датата 1 септември 1914 г.

И тъй, том I на кръщелните регистри в енория „Успение Богородично“ в София обхваща най-вече голямата вълна бежанци, които са пристигнали в София по причина на войните през 1913 г., докато том II отразява по-реално присъствието им в София като вярващи на Католическата църква от източен обред в България.

Други исторически източници споменават за съществуването преди това на общност католици от източен обред, но това е по-скоро една неосъществена идея на движението „Национален съюз“ през 1912 г. и няма нищо общо с историята на бежанците.

След Балканската и Междусъюзническата война през юли 1913 г. по маршрута Свети Врач - Горна Джумая - Дупница - Самоков в София пристигат първите преселници - бежанци от Македония. Затова тази година може да се счита за рождена дата на енория „Успение Богородично“ в София.

Първият свещеник, който извършва най-многобройни кръщения, е отец Ангел Янев. От 94 записани кръщения само в периода август 1914 г. - април 1917 г. 66 са от него.

ХРАМЪТ

В София бежанците наброяват 126 семейства. На 15 май 1914 г. се свиква общо събра-

ние в столицата, което потвърждава тяхното желание да се организират в самостоятелна енория. Обръщат се за съдействие към Одринския епископ Михаил Петков и към Софийско-Пловдивския епископ Викенти Пеев, а на 10 юни изпращат до префекта на Конгрегацията за пропаганда на вярата в Рим молба да им се помогне със средства за строеж на столичен униатски храм.

От пристигането си в София до 1918 г. общността отслужва светата литургия в стария храм „Свети Йосиф“ (тогава на

вътрешността на храма. Използва български темперни бои, като строго спазва изискванията на алфресковата техника, която гарантира дълготрайност на изображенията. Върху мозаичния под се полага паркет и храмът се захранва с централно парно отопление.

През 2000 г. по случай Юбилейната година, обявена от папа Йоан-Павел II, олтарът е напълно обновен с иконите на преподавателя в Художествената академия Здравко Каме-нарков, който реставрира и двете главни икони на олтара: на Богородица и Исус Христос, от известния художник Нико-

Крепка общност на вярващи

ул. „Лавеле“, разрушен от бомбардировките през Втората световна война; днес храмът „Свети Йосиф“ на едноименната енория от Софийско-Пловдивската епархия е на ул. „Княз Борис I“ 146). От март 1918 г. до август 1919 г. се служи в новопостроения румънски храм „Света Троица“ (той и днес съществува на ул. „Княз Борис I“ 152). Тъй като през това време - годините на Първата световна война, България е във война с Румъния, източно католическата общност смята за пълно свое право да влезе във владение на храма. През август 1919 г. обаче храмът трябва да се върне на своя собственик - Румънската църква.

Междувременно Софийският общински съвет е отпуснал право за строеж и на 17 септември 1922 г. е положен основният камък, а на 28 август 1925 г. - празника Успение Богородично, се извършва благославянето на храма. Черквата е проектирана от инж. Карл Хайнрих, чех, като първата железобетонна черква със сводесто-касетен таван в София. Първите стенописи са на художниците Кожухаров и Сотиров, а дърворезбите - на Тодор Христов. Позлатяването на иконостаса е извършено безплатно от Г. Вацулка. Лично монс. Пеев се нагърбва с отговорността за строежа, а братята капуцини Козма и Дамян Гюлови следят отблизо строителството. През 1931 г. е променена фасадата на храма в днешния ѝ вид и е изграден салон, който се намира от южната страна на храма с размери, близки до тези на храма. Салонът е разрушен по време на Втората световна война.

С годините стенописите се повреждат. Това налага през 1970-1972 г. художникът Стоян Изов отново да изрисува

лай Ростовцев.

ЕНОРИЙСКИЯТ ДОМ

Енорийският дом, който е бил в съседство с храма, е построен около 1926 г. и служи на епископа и свещениците до март 1953 г., когато е конфискуван заедно с терена с непубликуван Указ на Президиума на НС 88 от 12 март 1953 г., само няколко месеца след като много от свещениците са били арестувани. За ползване на Църквата е оставено единствено около 2 м разстояние околоръст храма. Епископът, свещениците и сестрите евхаристинки са принудени да живеят под наем на етаж от къща, която се намира все още зад олтара на храма. Енорийският дом е разрушен и на негово място държавата построява двуетажна сграда - Дом майка и дете. През 1992 г., след като Дом майка и дете напуска сградата, построена през 1956 г., Църквата влиза във владение на същата, а през 1998 г. е сключен договор със Софийска община, с който Католическа апостолическа екзархия закупува сградата. След това тя е основно преустроена в сегашния ѝ вид.

СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИ
Епископи

На 9 декември 1914 г. първи епископ, който се подписва в кръщелния регистър (том II) като „Българ. католич митрополит“, е Михаил Петков, с което „пригледася и одобрявася“ регистъра на софийската църковна общност (т. II, л. 9). Това може да се смята и за първа легитимация на общността.

Тъй като от 1926 г. храмът е и катедрален храм, следва да споменем епископите, служили в него: Кирил Куртев, Иван Гаруфалов, Методи Стратиев и Христо Проиков. Тук, в този храм и дом, отсяда в първите дни на своя престой архиепис-

Кръстът на Световните младежки срещи

Икуменична молитва

„За всичко благодарете... Духа не угасвайте!“

Папа Йоан-Павел II в катедралния храм

коп Анджело Ронкали - бъдещия папа Йоан XXIII. Най-почетен гост е самият папа Йоан-Павел II, посетил храма на 25 май 2002 г.

Свещеници

Първи и за първи път се титулува като енорийски свещеник отец Иван Николов на свидетелството на Ангелина, дъщеря на Тенчо М. Папучиев и Божия Андонова (т. III, л. 29, 2 май 1918 г.).

След него, подписал се само веднъж като енорийски, е „о. Тръпче Юрганджиев“ на 24 юни 1919 г. (т. I, л. 23).

От септември 1919 г. до януари 1921 г. е отец Недялко Стойчев.

Почти цялата 1921 г. е Димитър Капсаров, а в края на 1921 г. вече с подпис енорийски се появява отново Недял-

ко Стойчев до ноември 1923 г.

От ноември 1923 г. се редуват Йосафат Козаров като енорийски и отец Стефан Куртев като зам. енорийски до август 1925 г., след което Стефан Куртев се подписва без титла до септември 1926 г.

Никола Костадинчев, Йосиф Раданов, отец Димитър Капсаров, Илия х. Георгиев, Димитър Петков, Нако Янев, Иван Чекичев, Христофор Кондов, Иероним Стамов, Камен Вичев (блажен), Франческо Галони, Павел Николов, Иван Зупан, Кирил Аврамчев, Тадей Марков, Зенон Търновалийски, Купен Михайлов, Тодор Янев, Димитър Амов, Константин Патронов, Евтими Манолов и други са все свещеници, чиито имена фигурират в архивите на енория „Успение Богородично“.

Последното дете, което кръщава отец Ангел Янев, е Кирил Христов Николов, кръстен на 28 февруари 1932 г.; отец Ангел умира на 8 април 1932 г. За него време той е първият свещеник с най-много кръщения от 1914 г. до 1932 г., цели 18 години.

Отец Иван Бонев е назначен през 1926 г. за столичния енорийски храм „Успение Богородично“.

След ръкоположението на

38 години коледни пиеси

Инвалиди - поклонници в Лурд, в салона на енорийския дом

7 ИСТИНА VERITAS
Брой 10 (1443)
октомври 2010 г.

Към католическата младеж в България И към всички, които желаят да се присъединят

Девет месеца молитва за младежите в България и в целия свят
Девета, последна година

Да бъдем светлината на света...

От април до декември
Ноември 2010 г.

Да се молим за душите на децата, станали жертва при инцидента в дискотека „Индиго“, и за душите на всички починали младежи!

В това наше време на трудности, отхвърляне на Бог, цинизъм и недоверие злото неминуемо засяга и най-малките, най-беззащитните. Засяга онези, които все още не разбрали, че животът е кратък, всъщност го изгубват. Тъжно е, жалко е, че след инциденти като този в дискотека „Индиго“ се сещаме за децата си и за това, че не сме им предоставили нормални условия за развитие, забавление и безопасност. Нашите деца, младежите на България и на света, имат нужда от разбиране на трудната възраст, в която се намират, и от отклик на нуждите им да бъдат социализирани разумно и правилно, да отраснат с достойнство.

Много са младежите, които изгубват живота си по абсурдни и нелепи стечения на обстоятелствата. Нужно е да се обърне внимание на това. Да сложим Бог в центъра на тези събития, за да бъде застъпник за тези невинни жертви! Да се помолим за тези млади, за да можем един ден да знаем, че сме дали нещо и ние към постигане на доброто и хармоничното за новите и старите поколения от младежи.

Молитва

Господи Исусе, утрешният ден никога не е известен.

Господи Исусе, никой от нас не знае колко време има на земята, за да се научи да обича!

Господи Исусе, въпреки нашето неразбиране бъди заедно с младежите, които всекидневно изгубват живота си.

Господи Исусе, приеми душите на младежите от „Индиго“, приеми душите и на младежите, които прекъсват своя земен път по-рано от нашите

очаквания!

Господи Исусе, приеми всички тези души, за да бъдат утешени в Твоето царство!
Амин!

В светлината на пета радостна тайна - Исус е намерен в храма между учителите

Отче наш...
Радвай се... (10х)
Слава на Отца ...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен, моли се за нас!

Младежко молитвено движение NIKA

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Да се прославя Бог в обновения храм

От стр. 1

на 15 август - Успението на Дева Мария, или Двете недели (както го наричат банатските българи). Никополският епископ Петко Христов в съслужение с пишещия тези редове отслужи тържествена литургия в препълнения и обновен до неузнаваемост храм. За да споделят празника, дойдоха десетки вярващи от близкото село Бърдарски геран, от Русе и с. Ореш. Кметът на с. Гостиля г-жа Марияна Романова, допринесла с неуморния си труд и добрата организация изключително много за бързото завършване на ремонта, благодари поименно на всички жители на Гостиля, взели участие с труд и лични средства в ремонта на храма, и сподели, че с тази литургия се поставя началото на поредица от тържества във връзка със 120-годишния юбилей на селото. А историята на Гостиля съдържа в себе си почти библейски мотиви на преселение и бягство.

Всичко започнало през 1890 г., когато 80 семейства от Банат - българи, малко унгарци, чехи и немци, се връщат в България след 150 години на изгнание в Австро-Унгария, преминавайки Дунав при Оряхово. От тези семейства 46 продължават към Плевен и желаят да се заселят в местността Бойов геран до с. Горна Митрополия, Плевенско. Неразбирателството и лошото отношение на местната власт принуждават семействата да поемат обратния път към Банат през Оряхово, но когато минават през усойното място до Искър на река Гостиля, те спират и подават молба до Врачанския областен управител да се заселят на това място. Наричат новото селище Гостиля (което от латински ще рече „враждебно място“), както се казва и малката рекичка, минаваща през се-

лото. Изкарват тежката зима на 1890 г. с помощите от храни и зърно, които жителите на околните села дават на гостилчани, а още през 1891 г. семействата са оземлени - по два декара земя на човек. През 1892 г. идва първият свещеник - италианският пасионист отец Амброзий Галярди, и започва да служи литургията в частен дом - първата черква на Гостиля. Никополският епископ Хенрих Дулсе, френски пасионист, помага на гостилчани за построяването на храм благодарение на паричните помощи, издействани от архиепископа на Париж Мишел дьо Белграо. По проект на италианския архитект от Велико Търново г-н Мусути през 1904 г. е построена черквата „Пресвето Сърце Исусово“, която е осветена за празника си през 1905 г. от викария епископ на Никополския владика Яков (Жак) Роасан. Лично неуморният отец Амброзий Галярди (дядо Галярди, както го наричали старите гостилчани) прави дървените олтари, свещниците и вратите на храма. Отец Амброзий - първият енорист на Гостиля, умира едва на 54 години и е погребан в гробището на селото. През 1925 г. новият енорийски свещеник Херман Демер, германски пасионист, прави новата камбанария на храма, понеже старата паднала още в годината на осветяването - 1905-а. В село Гостиля служи и отец Плачидо Корси, италиански пасионист, който е последният пазител на апостолическата делегатура в София след отпътуването на монс. Франческо Галони. От Гостиля е и известният свещеник успеенец, подсъдим на големия процес срещу Църквата през 1952 г. - отец Марислав (Стефан) Банчев, свещенодействал 23 години в Гостиля до

смертта си през 1986 г. В близкото минало енорията е обслужвана от отците Йосиф Минчев и Асен Генев, по-късно от свещеници от новата енория в Плевен - отец Анджело Джорджета, пасионист, полските францисканци конвентуалци Збигнев Карниевич, Станислав Жемински и Ярослав Барткиевич. От началото на май 2009 г. енорията в Гостиля се обслужва от отец Койчо Димов, енорист на Бърдарски геран, като светлата литургия се отслужва само в неделя и на празник.

Днес Гостиля старее - от близо хиляда жители сега в селото живеят около двеста. Училището, открито през 1893 г., отдавна е затворено, има все по-малко деца, повечето млади бързат към близкия Плевен, към Софрия и чужбина. Но храмът на Гостиля е все още там - на края на селото; обновен и красив, той очаква своите духовни деца. Съхранила спомени, животи, радости и скърби, черквата на Гостиля продължава да живее, да диша в един бездуховен свят, да дава щедро светлите тайнства. Черквата на Гостиля е като онзи милостив баща от притчата за блудния син, който очаква с вперен поглед завръщането на своето дете. Може би за 6 ноември, когато ще има големи тържества, в Гостиля ще се завърнат много гостилчани - да си починат, да почерпят свеж въздух и бистра вода, да поседнат на трапезата, да се вслушат в гласа на времето, което тече, но в което Бог е присъстващ и чрез вярата да дадат пълнота на всички дни от своя живот. Така да бъде!

Събрал и съставил
отец Койчо ДИМОВ,
енорист на с. Бърдарски
геран и обслужващ енорията
на с. Гостиля

„Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата“ (срв. Кол. 2, 7)

От стр. 3

Кол. 2, 7). Можем да забележим три образа: „вкоренени“ отпраща към дървото и корените, които го хранят; „изградени“ се отнася за построяването на къща; „утвърдени“ ни говори за израстване във физически или морален аспект. Става дума за много красноречиви образи. Преди да им направим разбор, забелязваме, че в оригиналния текст трите термина от граматична гледна точка са причастия, което означава, че сам Христос взима инициативата да вкорени, изгради и утвърди вярващите.

Първият образ е този на дървото, непоколебимо засадено в почвата чрез корените, които го правят стабилно и подхранено. Без корени то би било изскубано от вятъра и би умряло. Какви са нашите корени? Естествено родители, семейство, културата на на-

Има момент като младежи, когато всеки от нас се запитва: какъв смисъл има моят живот, каква цел, каква посока трябва да му дам? Това е основополагаща фаза, която може да развълнува душата, понякога дори за дълго. Мисли се какъв труд да се захване, какви социални контакти да се установят, какви чувства да се развият... В този контекст преосмислям моята младост. По някакъв начин скоро проумях, че Бог ме искаше да бъда свещеник. Но по-късно, след войната, когато в семинарията и в университета бях по пътя за тази цел, трябваше да презавоювам тази сигурност. Трябваше да се запитам - дали наистина това е моят път? Наистина ли това е Божията воля за мен? Ще бъда ли способен да остана верен на Него и да бъда изцяло на Негово разположение, на Негово служение? Едно такова решение трябва да бъде из-

шата страна - все много важни съставки за нашата идентичност. Библията ни открива и друга. Пророк Йеремия пише: „Благословен онзи човек, който се надява на Господа и комуто надеждата е Господ. Защото той ще бъде като дърво, посадено при води, и което пуска корените си край потока; не знае то, кога настава пек; листата му са зелени, и във време на суша то се не бои, и не престава да дава плод“ (Иер. 17, 7-8).

Да пусне корени за пророка, означава да възложи надеждата си на Бог. От Него черпим нашия живот; без Него не можем да живеем истински. „Бог ни е дарувал живот вечен; и тоя живот е в Неговия Син“ (1 Ин. 5, 11). Сам Исус се представя като нашия живот (срв. Ин. 14, 6). Ето защо християнската вяра не е само да вярваме в истините, но преди всичко лично отношение с Исус Христос; тя е среща с Божия Син, Който дава на цялото съществуване нов динамизъм. Когато влезем в лично отношение с Него, Христос ни открива нашата идентичност и в Неговото приятелство животът расте и се осъществява напълно.

традано. Не може да бъде иначе. Но след това излезе сигурността: това е добро! Да, Бог ме иска, следователно ще ми даде сили. Слушайки Го, вървейки заедно с Него, наистина ставам аз самият. Това не е нищо друго освен осъществяването на моите желания, но в Неговата воля. Така животът става истински.

Както корените на дървото го държат здраво към почвата, така основите дават на къщата продължителна якост. Чрез вярата ние сме основани в Христос (срв. Кол. 2, 7), както една къща е построена върху основи. В свещената история имаме множество примери на светци, които построиха своя живот на основа на Божие слово. Първият е Авраам. Нашият баща във вярата послуша Бог, Който му искаше да напусне бащината си къща, за да се отправи към нова, непозната земя. „Повярва Авраам на Бога, и това му се вмени за оправдание“ и той биде наречен приятел Божий“ (Як. 2, 23). Да бъдем основани в Христос, означава да отговорим конкретно на Божия повик, доверявайки Му се и прилагайки на практика Неговото слово. Сам Исус предупреждава Своите апостоли: „Защо ме зовете: Господи, Господи!, а не вършите каквото казвам?“ (Лк. 6, 46). Прибягвайки към образа на строящата се къща, добавя: „Всеки,

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1443)
октомври 2010 г.

който дохожда при Мене и слуша думите Ми и ги изпълнява... прилича на човек, който гради къща и който изкопа дълбоко и тури основите върху камък; и когато стана наводнение, реката напря на тая къща и не може да я разклати, защото бе основана върху камък.“ (Лк. 6, 47-48).

Скъпи приятели, постройте вашата къща на скала - като човека, който „изкопа дълбоко“. Старайте се и вие всеки ден да следвате думите на Христос. Чувствайте Го като истински Приятел, с Когото да споделяте пътя на вашия живот. Успоредно с Него ще бъдете способни да устоите със смелост и надежда на трудностите, проблемите, както и на разочарованията и пораженията. Постоянно ви се предлагат предложения най-лесни, но вие сами ще забележите, че те се оказват лъжливи и няма да ви дадат спокойствие и радост. Само Божието слово ви показва истинския живот, само вярата, която ви е препредадена, е светлината, която осветява пътя. Приемете с благодарност този духовен дар, който сте получили във вашите семейства, и се погрижете да отговорите с отговорност на Божия повик, ставайки възрастни във вярата. Не вярвайте на онези, които ви казват, че нямате нужда от други, за да построите вашия живот! Осланяйте се, прочее, на вярата на вашите близки, на вярата на Църквата и благодарете на Господ, че сте я получили и че е станала ваша!

3. Утвърдени във вярата

Бъдете „вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата“ (срв. Кол. 2, 7). Посланието, от което е извлечен този призив, е било написано от свети Павел, за да отговори на точно определени нужди на християните от град Колос. Всъщност тази общност е атакувана от влиянието на някои културни тенденции на времето, които отвърщаха вярващите от Евангелието. Нашият културен контекст, скъпи младежи, има множество аналози с този на колосяните от онова време. Всъщност има едно силно течение на светската мисъл, която иска да пренебрегне Бог от живота на личността и на обществото, показвайки и стремейки се да създаде един рай без Него. Но опитът учи, че светът без Бог се превръща в ад - преобладават егоизъм, разделения в семействата, омраза между хората и народите, липса на любов, радост и надежда. Напротив, там, където хората и народите живеят в присъствието на Бог, обожават Го в истина и слушат Неговия глас, там се изгражда обществото на любовта, в което всеки е уважаван в своето достойнство, където общението расте с всички свои плодове, които ражда. Има обаче християни, които се оставят да бъдат обладани от начина на светското мислене, или са привлечени от религиозни течения, които отдалечават от вярата в Исус Христос.

Други, без да се присъединяват към подобен повик, просто оставиха да охладнее вярата им с неизбежните отрицателни последици на морално ниво.

На братята, заразени от идеи, чужди на Евангелието, апостол Павел припомня могъществото на Христос - умрял и възкръснал. Тази тайна е основата на нашия живот, центърът на християнската вяра. Всичките философии, които я пренебрегват, считайки я „безумство“ (1 Кор. 1, 23), показват своите ограничения пред големите въпроси, които

Исус, да поговорим с Него, да усетим още по-силно Неговото присъствие. Днес за мнозина достъпът до Исус е станал труден. Навред витаят толкова много образи на Исус, които се представят за научни и отнемат Неговото величие, изключителността на Неговата личност. Ето защо, в продължение на много години на изучаване и съзерцание, узря в мен мисълта да препредам чрез книга малко от моята лична среща с Исус - книга, която да помогне да се види, чуе, докосне Господ, в Когото Бог е дошъл, за да бъде опоз-

веете достоверно от Него като апостол Тома, който ясно изрази своята вяра в Исус: „Господ мой и Бог мой!“.

5. Подкрепени от вярата на Църквата, за да бъдете свидетели

В този момент Исус каза: „Ти повярва, защото Ме видя; блажени, които не са видели, и са повярвали!“ (Ин. 20, 29). Той има предвид пътя на Църквата, основана на вярата на очевидците - апостолите. Да разберем следователно, че нашата лична вяра в Христос, родена от диалога с Него, е свързана с вярата на Църквата

компетентност и професионализъм, допринасяйки действително за доброто на всички. Милосърдието, което произлиза от вярата, ги е водило и води към конкретно свидетелство в дело и слово. Христос не е добро единствено за самите нас; Той е най-съвършеното добро, което притежаваме, за да споделяме с другите. В ерата на глобализацията бъдете свидетели на християнската надежда по целия свят - мнозина са онези, които желаят да получат тази надежда! Пред гроба на приятеля Лазар, умрял от четири дни, Исус - преди да го призове към живот - каза на сестра му Марта: Ако повярваш, ще видиш славата Божия (Ин. 11, 40). Тъй и вие, ако вярвате, ако знаете да живеете и да свидетелствате вашата вяра всеки ден, ще станете инструмент, за да помогнете на други младежи да преоткрият като вас смисъла и радостта на живота, който се ражда от срещата с Исус!

6. Към световната среща в Мадрид

Скъпи приятели, подновявам поканата да дойдете на Световната младежка среща в Мадрид. С дълбока радост очаквам всеки от вас лично. Христос желае да ви утвърди във вярата чрез Църквата. Изборът да вярваш в Христос и да Го следваш никога не е лесен. Той е препятстван от нашата лична невярност и от множество гласове, които сочат по-лесни пътища. Не се обезкуражавайте, търсете по-скоро подкрепата на християнската общност, подкрепата на Църквата! През оставащото време се подгответе усилено с вашите епископи, вашите свещеници и отговорници за младежите в епархиите, в енорийските общности, в асоциациите и движенията за срещата в Мадрид. Качеството на нашата среща ще зависи най-вече от духовната подготовка, от молитвата, от общото слушане на Божието слово и от взаимната помощ.

Скъпи младежи, Църквата разчита на вас! Има нужда от вашата жива вяра, от вашето творческо милосърдие и от динамизма на вашата надежда. Вашето присъствие обновява Църквата, подмладява я и й дава нов устрем. Ето защо световните младежки срещи са благодат не само за вас, но за целия Божи народ. Църквата в Испания се подготвя активно да ви приеме и да живее заедно радостната надежда на вярата. Благодарна на епархиите, енорийите, свещениците, духовните общности, асоциациите и църковните движения, които работят с щедрост за подготовката на това събитие. Господ няма да забрави да ги благослови.

Дева Мария да придружава този път на подготовка. Тя при известяването на ангела прие с вяра Божието слово. С вяра се съгласи на делото, което Бог вършеше в нея. Произнасяйки своето „да бъде“, своето „да“, получи дара на безкрайното милосърдие, което я подтикна да се отдаде изцяло на Бог. Да се застъпва за всеки от вас, та в предстоящата световна среща да растете във вярата и в любовта. Уверявам ви в моите бащински молитви и ви благославям от сърце.

Ватикан, 6 август 2010 г., празник Преображение Господне

„Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата“ (срв. Кол. 2, 7)

обитават сърцето на човека. Ето защо и аз като наследник на апостол Петър желая да ви утвърдя във вярата (срв. Лк. 22, 32). Ние твърдо вярваме, че Исус Христос се е поднесъл на кръста, за да ни даде Своята любов. В Своето страдание носеше нашите страдания, взе върху Си нашите грехове, придоби ни прошка и ни помири с Бог Отец, отвори ни пътя към вечния живот. По този начин сме освободени от това, което препятства нашия живот - робството от греха. Ние можем да обичаме всички, дори неприятелите си, и да споделим тази любов с най-бедните и в беда наши братя.

Скъпи приятели, Кръстът често ни кара да се страхуваме, защото изглежда отрицание на живота. Всъщност е обратното! Той е „да“-то на Бог към човека, най-великият израз на Неговата любов и извор, от който извира животът. Всъщност от отвореното на кръста сърце на Исус произлезе този Божествен живот, винаги на разположение на този, който приема да издигне очи към Разпънатия. Следователно не мога да не ви покана да приемете Кръста Исусов, белег на Божията любов, като извор на нов живот. Извън Христос - умрял и възкръснал - няма спасение! Само Той може да освободи света от злото и да направи да расте Царството на справедливостта, на мира и на любовта, към което всички се стремим.

4. Да вярваш в Исус Христос, без да Го виждаш

В Евангелието се описва и опитът на вярата на свети апостол Тома при приемането на тайната на Кръста и на Възкресението на Христос. Апостол Тома е един от дванадесетте апостоли. Следваше Исус и беше пряк свидетел на Неговите изцеления, чудеса. Слушаше Неговите думи. Преживя уплахата от Неговата смърт. Вечерта на Пасхата Господ се яви на апостолите, но Тома отсъстваше. И когато му казват, че Исус е жив и се е явил, той декларира: „Ако не видя на ръцете Му белега от гвоздеите, и не туря пръста си в раните от гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам“ (Ин. 20, 25). Ние също искаме да видим

нат. Сам Исус, явявайки се отново след осем дни на апостолите, казва на Тома: „... дай си пръста тук, и виж ръцете Ми; дай си ръката и тури в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ!“ (Ин. 20, 27). И за нас е възможно да имаме сетивен контакт с Исус, да поставим, така да се каже, ръката си в белезите на Неговото страдание, белезите на Неговата любов - чрез тайнствата Той става особено близък на нас, Той ни се дава. Скъпи младежи, научете се да „виждате“, да „срещате“ Исус в Евхаристията, където е присъстващ и близък до степен да стане храна на нашия път; в тайнството на покаянието, в което Господ изразява Своето милосърдие, давайки ни винаги Своята прошка. Разпознавайте и служете на Исус в лицето на бедните, болните, братята, които са в трудност и имат нужда от помощ.

С вяра започнете и развивайте личния диалог с Исус Христос. Опознавайте Го чрез четенето на Евангелието и на Катехизиса на Католическата църква. Влезте в разговор с Него чрез молитвата, доверете Му се. Той няма да ви предаде никога! „Вярата е преди всичко лично приобщаване на човека към Бог; в същото време тя е неразделно и свободно съгласие с цялата истина, която Бог ни откри“ (ККЦ, 150). Така можете да придобиете зряла вяра, стабилна, която няма да бъде основана само на религиозно чувство или на смътни спомени от катехизиса на вашето детство. Ще можете да познаете Бог и да жи-

та. Не сме изолирани вярващи, но чрез Кръщението ставате членове на това голямо семейство, и е изразената вяра на Църквата, която дава сигурност на нашата лична вяра. Веруюто, което изричаме на неделната литургия, ни предпазва точно от опасността да вярваме в един Бог, който не е този, Който Исус ни откри: „Всеки вярващ е като брънка в голямата верига на вярващите. Аз не мога да вярвам, без да бъда подкрепен от вярата на другите, и с моята вяра аз допринасям за поддържане вярата у другите“ (ККЦ, 166). Да благодарим винаги на Господа за дара на Църквата; тя ни прави да растем със сигурност във вярата, която ни дава истинския живот (срв. Ин. 20, 31).

В историята на Църквата светците и мъчениците почерпиха от славния Кръст на Христос силата да бъдат верни на Бог до степен да дадат себе си. Във вярата намериха силата да победят собствените си слабости и да превъзмогнат всяко противопоставяне. Всъщност, както казва апостол Йоан: „Кой побеждава света, ако не онзи, който вярва, че Исус е Син Божий?“ (1 Ин. 5, 5). И победата, която се ражда от вярата, е любовта. Колко християни са били и са живо свидетелство на силата на вярата, която се изразява в милосърдието, станали са ковачи на мира, основоположници на справедливостта, вдъхновители на един по-хуманен свят - свят според Бог. Ангажирали са се в различни сфери на социалния живот с

Много и разнообразни препятствия, неочаквани затруднения и изпитания от всякакъв род се изпечват на пътя на сестрите от Кармил „Свети Дух“ в София през бурната история на отминалите 75 години. Но Бог иска от тях пълно упование и отдаване, които полага като два основни камъка на това Свое свято дело. Иска и ги получава, за да продължи по един невероятен начин онова, което Сам е започнал чрез своите слуги на земята - папите Пий XI, Пий XII, папа Йоан-Павел II, кардиналите Синчеро и Тисеран, монс. Ронкали (бъдещия папа Йоан XXIII), монс. Куртев, отец Йордан Карамитров, дон Галони, първите сестри французойки Мария Ангелска, Мария Успенска, Марта Исусова, Мария-Пиана на Сърце Исусово. За да бъде подкрепено делото за основаването на „този малък Кармил, чиято мисия (по думите на монс. Тисеран в писмо до родната сестра на Малката света Тереза, настоятелка на Кармила в Лизьо) е може би да стане разсадник на Кармил от източен обред за другите славянски страни“.

През времето на комунизма сестрите, дошли от Истанбул, са прогонени от България. Другите сестри преживяват преследвания, процеси, лагери. Погледнато от човешка гледна точка, като че ли делото на Кармил е унищожено. Но това е Божие дело, желано и подкрепяно по всякакъв начин от Неговата църква! И по сполучливото сравнение на отец Сръчко както Бог събира отново разпиления Божий народ след Вавилонското робство и го връща в Израил, така и Господ Исус Христос събира отново сестрите. Малката общност с настоятелка майка Блажена живее на трибуната на църквата „Свети Франциск“ в несподобни и лишения, но с вяра и упование, че Исус ще им даде куража да пият от чашата на Неговите страдания, след като Той я е изпил до дъно за нашето спасение.

И след края на това трудно време за сестрите проблемите не спират. Но Божията воля е този Кармил да живее и на помощ идват три сестри от Хърватия. След тяхното заминаване и посещенията на папа Йоан-Павел II, за Кармил в България идват нови звания от Словакия (сестрите Вероника, Мария-Елисавета и Анастасия), а след това и от Украйна (сестрите Йоанна и Олена), които да продължат делото за прослава на Бог.

Категоричното желание на Църквата „този малък Кармил да съществува“, изразено от папите и Източната конгрегация, подтиква още първите сестри кармитки да живеят радикално своето монашеско призвание и да оставят това като духовно завещание на бъдещите сестри. Така в дневника на майката основателка Мария Ангелска четем: „Колко задължаващо е всичко това, за да бъдем истински кармитки и да отговорим на толкова голямото внимание, за да достигнем до причината, поради която Рим държи на това дело. Нека нашите чедра - настоящи и бъ-

дещи - знаят, та техният живот да бъде живот на отричане, на себезабрава, в свършено и всецяло единение с Бог. Дано България получи сила чрез интензивността на любовта на този малък Кармил - пламъкът, който ще я обгърне с истинската Христова любов.“

И още нещо знаменателно от историята на основаването на Кармил в София, което ще се окаже пророческо за него. На Велики петък, предшестваш основането, настоятелката на Кармил в Истанбул М. Луиза на Пресветото Сърце изтегля листче със записани на него мисли (една стара традиция в Кармил, наричана „завещанието“ на Исус), в което се казва: „Оставям ви Моята чаша, не се страхувайте да я изпие след Мен, тъй като аз изчерпах цялата й горчивина. Изпих я до дъно, за да освободя грешниците от мъките, които заслужават.“

И те го правят и до днес с ревността и пламенната любов към Бог, оставени им в наследство

75 години Кармил „Свети Дух“ в България

*Един живот, изцяло скрит с Христос в Бог
За Неговото мистично тяло - Църквата
За живота на света, за спасението на всички*

от Божия човек и Негов пророк Илия, вдъхновител на Кармила, и подкрепяни от небето от големите светци, блажени и божии слуги на Кармила. Това са тримата доктори на Църквата - света Тереза Авилска (първата жена, провъзгласена от Църквата за Църковноучител и обявена за небесен покровител на испанските писатели), свети Йоан Кръстни (богослов, голям християнски мистик и писател, голям кастилски поет), света Тереза от Лизьо (духовната покровителка на Кармил в София). Тук са света Тереза-Бенедикта Кръстна (света Едит Щайн, изгорена от нацистите в газовите камери на Аушвиц), света Мария Маравиляс, света Тереза от Андите, свети Рафал Калиновски, блажена Елисавета на Пресветата Троица, брат Лавренти на Възкресението, сестра Лучия душ Сантуш (на която Дева Мария от Фатима поверява т. нар. трета фатимска тайна), и още много, много други.

„Кармил е единение за влюбените в Бог души“, казват нашите сестри. На въпроса защо съществуват създателните ордени, има само един отговор: „За да можем повече и по-добре да обичаме Бог и човека.“ Орденът е училище, „работилница“ за любов. Защото Кармил е единение за душите, влюбени в Господ. Идват тук, за да останат завинаги с Него, за да прекарат целия си живот с Него, за да утолят глада на сърцето да дава на Възлюбения доказателства за любов. Но любовта към Бог не би била пълна, ако не откликва на съдбите на хората, Неговите чедра. Когато попитали света Тереза на Младенеца Исус защо е постъпила в Кармил, тя отговорила кратко: „Дошла съм да спасявам души и особено да се моля за свещениците.“ Благодаратта има достъп навсякъде; за

нея не съществуват политически граници, комуникационни бариери, ограничения на времето, за нея няма невъзможни неща. А има ли нещо по-хубаво от това да подпомагаш действието на благодатта? Господ нищо няма да откаже на онзи, който и на Него нищо не отказва. Обществото обикновено не знае за нашето съществуване или - ако знае - не разбира, че затворени в нашите манастири, живеем за Него, за да помагаме на всеки човек по пътя му към Бог.

Молитвата е сърцето на кармиткия живот. За Малката света Тереза молитвата е „извисяване на сърцето, пряк поглед, отправен към небето“. Света Тереза Авилска я нарича „разговор с Този, за Когото знаем, че ни обича“. Господ е казал на всички „че трябва винаги да се молят и да не падат духом“ (Лк. 18, 1). И нашето правило ни го напомня в различни моменти от деня.

Три са основните средства за отделяне от света и създаване на специфичната молитвена атмосфера: клаузура, единение и мълчание.

Затваряме се доброволно (клаузура), за да можем да поднесем целия си живот на Този, Който заради нас стана затворен в нашите олтари. Затваряме се с Него и заради Него, за да станем чрез постоянна молитва едно с Него. Клаузурата не ни отчуждава от света и неговите страдания. Смихълът й е да ни освободи от светските дела, но преди всичко от самите нас, от егоизма ни, от занимаването със себе си, от помрачаващите въображения и мисли, за да се изпълнят те с Господа. Клаузурата пречиства и подготвя монаха да приеме с цяло сърце проблемите на човечеството.

Единението. В Кармила се

съчетават отшелническият и общежитийният живот. Заедно в трапезарията и на рекреацията (т. е. общата почивка), но в мълчание и уединение в своята килия през останалото време. И през време на работа монахът остава вътрешно съединен с Господ.

Мълчанието е задължително. На глас изказани са само думите от общите молитви към Господ. Външната тишина лесно прониква в душата и я издига към Този, Който във вечното мълчание непрекъснато отдава Своето слово - Своя син. И това Слово, според думите на свети Йоан Кръстни, „душата трябва да слуша в мълчание“. В мълчание се формират дълбочината и силата на душата.

Духът на жертва. Той се проявява в два аспекта - в работата и в умъртвлението.

Работата в Кармила е много, а времето за нея е малко и от самото влизане в манастира човек свиква да уплътнява времето. Сестрите вършат сами всички домакински дейности. Способностите на всяка сестра се използват максимално - за шие, бродерия, рисуване, музика, пеене... Умъртвлението е необходимо, доколкото животът, посветен на Бог, е едно постоянно самовъзпитание. Монашеският живот е живот на жертва по примера и в единство с жертвата на Исус Христос. Чрез онези, които Сам Той е избрал, нашият Господ иска да продължи жертвата Си за човечеството. Доброволните жертви са израз на любовта на едно пламенно сърце. Когато обичаме, искаме да извършим за любимия всичко, колкото и трудно да е то, за да му засвидетелстваме любовта си. Също и в отношението си към Бог човешкото сърце иска да Му из-

рази обичта си чрез саможертва.

Ето какво сподели отец Сръчко Римац пред сестрите кармитки и техните гости на тридницата по повод 75-годишния юбилей: „Мястото на създателните ордени в Църквата е едно особено, привилегировано място, място в самия център на Църквата. Съкровеният живот с Исус Христос на сестрите кармитки винаги е свързан с живота на Църквата, която е тялото на Христос. Кармитката влиза в клаузура, за да бъде нейният живот жертва на хваление, на любов, на радост, взимайки пълно участие в тайната на Христос и на Църквата.“ За това много изразително говори света Тереза-Бенедикта Кръстна (Едит Щайн): „Христовата гонимост стои изправена до рамото Му, както Църквата и както Мария - майката Божия, която е Църквата в свършената й форма. Цялостното даряване на съществуването и живота си, влизането в живота и в страданията на Христос й дават възможност да страда и да умре с Него със смърт, която за човечеството става извор на живот. По този начин Христовата невеста живее духовно-то майчинство, което обхваща цялото човечество, било като взима активно участие в обръщането на душите, било като чрез своето жертване получава плодове на благодат за онези, които по човешки никога няма да срещне.“ За да постигнеш всичко, трябва да се отречеш от всичко, казва свети Йоан Кръстни. И кармитката, приемайки живот, скрит в Бог, не е отделена от човешкото семейство. Отделяйки се от всички, тя е свързана с всички и от името на всички стои в присъствието на живия Бог.

МИРСКИ КАРМИЛ, София

Малко съвети

Как да ти бъде денят лош

Стани късно. Разбързай се, за да не закъснеееш. Не си вземай душ. Остави за следващото утро обичайното духовно четиво. Концентрирай вниманието си в грешките. Не се усмихвай. Мисли лошо, критикувай, обвинявай, осъждай. Дръж се като завършен егоист и забрави любезностите. Гледай на работата си като на необходимо зло. Мърмори през целия ден. Не забравяй да ругаеш. Увеличи броя на изпушените цигари. Бъди силен -

не споделяй с никого. Не казвай на никого твоите чувства и мисли. Приеми в себе си стреса. Не си давай моменти за почивка и отдих, а непрестанно бързай. Сравнявай се постоянно с другите и не си прощавай грешките. Пъшкай, жалвай се, ядосвай се по-често. Непрекъснато си прави сметки за следващия ден. Натъпчи се на вечеря.

Как да ти бъде денят добър

Събуди се рано. Не бързай - дишай бавно и дълбоко. Каж

си молитвите. Облечи се добре. Постави си ясни и реални цели за деня. Поздравявай всички. Усмихвай се много. Не пести похвалите, когато са заслужени. Слушай повече, а говори по-малко. Старай се да мислиш оптимистично. Приеми днешния ден като трупане на положителен опит. Живей активно, влагай цялото си внимание в нещата, които правиш. Върши работата си възможно най-добре, но не се поддавай на изкушението да си най-добър във всичко. Помагай на другите да развият положителните страни у себе си. Отдели време за почивка. Отстрани от себе си всички отрицателни емоции. Огледай свършеното през деня. Вечеряй като бедняк.

По Интернет

Кренка общност на вярващи

От стр. 7

епископ Кирил Куртев кръщелните регистри са по-обстойни и по-лесно може да се проследи листата на енорийските свещеници: отец Тимофей Янев е от 1931 г. до края на 1941 г.; отец Игнати Христов е от 1942 г. до момента на влизането на свещениците в затвора - 1952 г.; от 1953 г. за енорийски свещеник идва отец Никола Радев от отците възкресенци - до началото на 1957 г.; от 1957 г. до смъртта си през юли 1962 г. е отец Йордан Карамитров от ордена на йезуитите. След него до 1964 г. е отец Велик (Георги) Йонков Вичев, племенник на блажения Камен Вичев. Първи енорийски, който излиза от затвора и е назначен за такъв, е архимандрит Климент Паскалев, който изпълнява службата си до август 1983 г. Отец Христо Проиков е енорийски от 1983 г. до март 1997 г., като през януари 1994 г. е възведен в епископски сан. От 1997 г. до днес енорийски свещеник е отец Благовест Вангелов.

Интересно

Като говорим за свещеници, не е лошо да отбележим, че поне в последните години името Никола е доста на почит. Четирима свещенослужители, произлезли от същата тази енория, носят еднакво бащинско име: Гавриил Николов Беловеждов, Христо Николов Проиков, Благовест Николов Вангелов и Петко Николов Вълво.

Сестрите евхаристинки, служили в катедралния храм, са: Благодатна, Невена, Макрина, Екатерина, Селина, Матилда, Михаила.

ПЕЧАТИ

Първият печат в регистри е под подписа на епископ Михаил Петков от 9 декември 1914 г. (том II) с надпис: БЪЛГ. КАТОЛИЧЕСКА МИТРОПОЛИЯ, с изображение - Евангелие, в горната му страна - корона, в долната - набедреник, вляво - трикири, вдясно - дикири. Под Евангелието има кръстосани кръст и жезъл. В долния край на печата личи заличен надпис, на който - може да се предположи - е пишело ОДРИН, града, откъдето идва епископ Михаил Петков. Същият печат се намира още само на първите

две страници на том I. На 12 април 1915 г. се появява печатът „БЪЛГАРО-КАТОЛИЧЕСКА ЕПАРХИЯ“ с кръст с лъчи. На 11 юли 1926 г. (т. V) в регистри се появява новият печат, на който пише: „КАТОЛИЧ. ЕНОРИЯ ОТЪ ИСТ. ОБРЕДЪ „УСП. БОГОРОДИЧНО + СОФИЯ“ с образа на Дева Мария.

ХОР

Хорът към катедралния храм „Успение Богородично“ в София се сформира през 1929 г. В него участват певци от хора на Македонската католическа благотворителна лига и енорияши. Създател и пръв диригент на хора е отец д-р Йероним Стамов, който го ръководи от 1929 до 1933 г. Диригенти след него са Христо Крондев (средата на 30-те години), Никола Младенов (края на 30-те до началото на 40-те г.). В началото на 40-те г. е поканен известният църковнохоров диригент и композитор Апостол Николаев-Струмски, като следващите повече от десет години бележат голям разцвет на хоровата и музикалната дейност в екзархията. Николаев-Струмски става главен диригент на хора, като го заместват Кирил Диманов, Августин Попниколов и Трайчо Бабянчев.

След процесите срещу Католическата църква през 1952 г. дейността на хора е почти преустановена. Остават малко хористи, някои от тях поемат ръководството на пеенето - като Стефана Кацарова и Мария Пецева, както и някои от свещениците - отец Никола Радев (1953-1955); отец Велик Вичев (1957-1964); отец Христо Проиков (70-те - 80-те години на миналия век). От 1989 г. се възражда активната хорова дейност, увеличава се съставът и се възстановява голяма част от песнопенията в репертоара. След 2000 г. диригентската дейност се поема от Стефка Венкова и Ставри Ангелов. Люба Абрашева преписва и подрежда старите хорови сборници.

Хорът към катедралния храм „Успение Богородично“ има най-богатата дейност в Католическата екзархия. От самото си възникване до днес той съществува като четиригласна смесена формация. Изпълнява богат репертоар от източни многогласни български, руски и украински песнопения, както и католически духовни песни.

Интересно

Имаше една жена в нашата енория, която се казваше

Мария Кръстева и беше роде-на през 1922 г. в София. Пееше сопран отдавна в хора. Много обичаше да пее великденския концерт „Сей наречени“ (ирмос на 8 песен - Този е избраният и свят ден...) и особено извивките и високите тонове. Често на спянките тя казваше: „Искам, като умра, на опелото да ми се изпее „Сей наречени.“ Тя има син и дъщеря, които по онова време живееха в Гърция. Говорят някъде за 1988-1989 г. Поболя се жената и дъщеря ѝ я взе в Гърция. Умря на 3 януари 1990 г. в Гърция.

Май през 1996 г. една събота по обяд в черквата дойде дъщеря ѝ Ксения със съпруга си. Носеха голяма чанта. После разбрах, че това е урна. В Гърция покойниците ги екзумират по-рано и поставят костите им в урна. Ксения помоли дали не може тленните останки на майка ѝ да останат в храма до понеделник, когато ще направят урнополагането. И така, на следващия ден, неделя, отец Христо е отслужил литургия за упокоение на душата ѝ, а пред тленните останки на Мария Кръстева хорът изпълнил така любимия ѝ великденски концерт, а с това и най-голямото ѝ желание.

Свещеници и монахини от енорията в София (живи и умрели):

Агнеса Славовска, сестра евхаристинка (СЕ); Бенедикта Диманова, СЕ; отец Благовест Вангелов; Блажена (Бойчева) Кръстна, сестра кармитка (СК); отец Гавриил Беловеждов; Евдокия Пецева, СЕ; Елисавета Андонова, СК; Йоана Тончева, СЕ; отец Йоан-Милен Найденов; Кирила Гутуранова, СЕ; Лучия Шубарова, СК; Макрина Рутова, СЕ; Максимилиана Проикова, СЕ; Милка ПопТодорова (от Сестрите на свети Йосиф на явлението); отец Петко Вълво; Селина Димитрова, СЕ; Сузана Касапова, СЕ; Тереза (Бойчева) на Младенеца Исус, СК; Тереза (Гръмова) на Светата Евхаристия, СК; Тереза Дукова, СК; Христина Беловеждова, СЕ; епископ Христо Проиков; Юлиана Андонова, СЕ.

Забележка: Тази статия няма претенцията да проследи пълната и подробна история на енорията, а само някои моменти от нея и винаги може да бъде допълнена.

Енория „Успение Богородично“ - София

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата

ГЛАВА ПЪРВА Тайнствата на християнското въведение Член 2 Тайнството Миропомазване

V. Извършителят на Миропомазването

1313 В латинския обред служителят, който по право извършва Миропомазването, е епископът (Вж. CIC canon 882). Въпреки че при уважителни причини епископът може да отстъпи правото да извършат Миропомазването на свещеници (Вж. CIC canon 884, § 2), по-уместно е поради самия смисъл на тайнството да го направи той самият, като не забравя, че точно поради тази причина отслужването на Миропомазването е било временно отделено от Кръщението. Епископите са наследници на апостолите, те са получили пълнотата на тайнството свещенство. Извършването на това тайнство от самите тях подчертава, че то има за цел да обедини още по-тясно с Църквата тези, които го получават, да ги обедини с нейните апостолски първоизточници и с мисията да свидетелстват за Христос.

1314 Ако един християнин е в смъртна опасност, всеки свещеник може да му даде Миропомазване (Вж. CIC canon 883, 3). В действителност Църквата иска всяко от нейните чедра, дори и най-малкото, да не напуска този свят, без да бъде усъвършенствано чрез Свети Дух с дара на пълнотата на Христос.

Накратко

1315 „Апостолите, които бяха в Йерусалим, като се научиха, че Самария е приела Словото Божие, проводиха там Петър и Йоан. Тези слязоха при самаритяните и се помолиха за тях, за да им бъде даден Светия Дух. Защото Той не бе слязъл още върху нито един от тях, а само бяха кръстени в името на Господа Исуса. Тогава те възлагаха върху им ръце, и те приемаха Светия Дух (Деян. 8, 14-17).

1316 Миропомазването усъвършенства кръщелната благодат; то е тайнство, което дава Свети Дух, за да се вкорени по-дълбоко в божественото приемничество, да ни вчлени по-силно в Христос, да направи по-здрави нашите връзки с Църквата, да се присъединим още повече към нейната мисия и да ни помогне да свидетелстваме за християнската вяра със словото, подкрепено с дела.

1317 Миропомазването, както и Кръщението, отпечатва в душата на християнина един духовен знак или незаличим характер, ето защо това тайнство може да се получава само един път в живота.

1318 На Изток това тайнство се дава непосредствено след Кръщението, то е последвано от участие в Евхаристията. Тази традиция подчертава единството на трите тайнства в християнското посвещение. В Латинската църква тайнството Конфирмация се дава при достигане на съзнателна възраст и обикновено отслужването е запазено за епископа, с което се цели да се покаже, че тайнството укрепва църковните връзки.

1319 Кандидатът за Миропомазване, който е достигнал до съзнателна възраст, трябва да изповядва вярата си, да бъде в благодатно състояние, да има намерението да получи тайнството и да бъде готов да се натовари с дължността на ученик и на свидетел Христов в църковната общност и в земните дела.

1320 Същият част от обряда на Миропомазването е помазването със свето миро върху челото на кръстения (на Изток също и върху други сетивни органи), с поставяне отгоре ръката на служителя и с думите: „Accipe signaculum doni Spiritus Sancti“ („Приеми печата на Духа Светаго, който ти се дава в дар“) в латинския обред; и „Signaculum doni Spiritus Sancti“ („Печатът на дара на Светия Дух“) във византийския обред.

1321 Когато Миропомазването се отслужва отделно от Кръщението, неговата връзка с Кръщението се изразява между другото и чрез подновяване на кръщелните обещания. Отслужването на Миропомазването в хода на Евхаристията допринася за подчертаване единството на тайнствата на християнското посвещение.

Член 3

Тайнството Евхаристия

1322 Светата Евхаристия приключва християнското посвещение. Тези, които чрез Кръщението са били издигнати до достойнството на царственото свещенство и чрез Миропомазването са още по-дълбоко преобразувани по подобие на Христос, чрез Евхаристията вземат участие заедно с общността в жертвоприношението на самия Господ.

1323 „Нашият Спасител на Тайната вечеря, в нощта в която бе предаден, установи евхаристичната жертва на своето Тяло и на своята Кръв, за да увековечи през вековете кръстното жертвоприношение, докато Той дойде и за да повери на своята Църква, неговата обична Годеница, спомена за Своята Смърт и Възкресение: тайнство на любовта, знак на единство, връзка на любов, пасхална трапеза, в която Христос се получава като храна, душата е изпълнена с благодати и ни дава залог за бъдещата слава“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 47: AAS 56 (1964) 113.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Папа Бенедикт XVI с кралица Елизабет II и архиепископа на Кентърбъри Роуън Уилямс

Не се гаси туй, що не гасне

**Или апостолическото пътуване
на папа Бенедикт XVI в Обединеното кралство
(16-19 септември 2010 г.)**

Както вече е известно, насоро приключи апостолическото пътуване на папа Бенедикт XVI в Обединеното кралство. Визита от значителна важност, поради причини както от чисто верски, така и от дипломатически аспект - все пак става въпрос за първата държавна визита на папа в Обединеното кралство от 400 години насам, за срещи с представителите на върховната власт на тази страна - с кралица Елизабет II, с премиера Дейвид Камерън, с вицепремиера Ник Клег, както и с изтъкнати политици и интелектуалци. По този повод се състоя и протестно шествие, организирано от противници на Светия отец, които го осъждат за позициите му по отношение на хомосексуализма, презервативите и педофилията. Нищо ново под слънцето!

Всъщност основната причина за това посещение бе друга - провъзгласяването за блажен на кардинал Джон-Хенри Нюман - протестантски свещеник, приел католическата вяра през XIX в. - ярък свидетел и последовател на Христос. Един от онези, които измиват - фигуративно казано - изстрадалия лик на Христовата църква от посегателства от всякакво естество. Един от тези срамни актове, петнящи не само Църквата, а и човешката личност, е педофилията, която за съжаление засегна и свещеническите среди... *Errare humanum est* (Човешко е да се греши - лат.). Няма да цитирам тук хилядите думи на огорчение и отвращение у човечеството, писани и казани по този въпрос; безспорно всички ние сме слушали и чели достатъчно за това, но ще си позволя да цитирам Този, от Когото всичко произлиза: „А който съблазни едного от тия малките, които вярват в Мене, за него е по-добре, ако му надянат воденичен камък на шията и го хвърлят в морето“ (Мк. 9, 42).

Именно по тази гореща тема общественоста очакваше какво ще каже папата, а неговите думи бяха повече от красноречиви, осъждайки този акт в свещеническите редици (а и не само там!), при числи „невинните жертви на тези недостойни престъпления“ към онези вярващи, които са били подложени на мъченически страдания заради

своята вяра в миналото и сега. Папа Бенедикт XVI подчерта също срама и унижението, които понасят той и всички останали невинни свещеници заради тези събития. И се извини за стореното! Един невинен във всяко отношение човек се извинява за нещо, което друг е извършил... Какъв си-

изправен пред трудности или съмнения: „И портите адови няма да й надделят“ (Мт. 16, 18). Никога! Каквото и да се случи! Исус и Църквата му ще бъдат винаги с нас, до свършека на света!

И нека тези Христови думи бъдат силата и опората за всеки християнин поотделно и за

лен пример за покаяние и пастирска загриженост! Думите на разкаяние бяха произнесени по време на литургията в Уестминстер: „Моята мисъл е специално насочена към всички онези, които са в духовно общение с това Евхаристично служение и по-специално към болните, възрастните хора, инвалидите и онези, които имат умствени и душевни страдания. Тук мисля и за безграничните страдания, причинени от посегателствата към деца в рамките на Църквата, извършени от нейни служители.“

Кулминацията на визитата бе литургията в Бирмингам за провъзгласяването за блажен на кардинал Джон Нюман. Безспорно присъединяването на още една скъпоценна звезда в Божието съзвездие е винаги най-важното за един свещенослужител и под облачното и дъждовно небе на Бирмингам Светият отец с цялото си сърце и душа отдаде дължимото на този достоен служител. Докато гледах тази изключително тържествена литургия, в главата ми нахлуваше друг цитат от Евангелието, един от пилоните, на който се опира всеки вярващ,

всички християни заедно като част именно от Неговата свята Църква в моменти на големи изпитания, на каквито изпитания и трудности сме свидетели и сега. И нека застъпничеството на новопровъзгласения блажен ни спомогне в опазването на най-голямото ни богатство - нашата скъпоценна християнска вяра!

Маргарита ВАСИЛЕВА

Свети Лука - евангелист, лекар, писател

Оскъдни са данните за личния живот на евангелист Лука. През XIII в. в библиотеката на един доминикански манастир във Франция са открити „Истории за светци“, където Евангелието на свети Лука се сравнява с „лечебно средство, което лекува сломени и съкрушени сърца и по Божие благоволение предпазва от ново заболяване“. Открити са и рисунки, които представят Лука на писалищно бюро на свети Лука се сравнява с „лечебно средство, което лекува сломени и съкрушени сърца и по Божие благоволение предпазва от ново заболяване“. Открити са и рисунки, които представят Лука на писалищно бюро на свети Лука се сравнява с „лечебно средство, което лекува сломени и съкрушени сърца и по Божие благоволение предпазва от ново заболяване“.

Евангелистът е роден в Сирийска Антиохия; израства като ерудирана личност, владее отлично гръцки език и е добре запознат с местните нрави, обичаи и традиции. Легенди разказват, че той е един от 72-мата ученици - последователи на Христос, а признанието му за лекар идва от неговите професионални познания за болестите и лечебните средства, подробно описани в неговото Евангелие. Споменават се и художествените му способности - портретите, които е нарисувал на Исус Христос и на Дева Мария. Признат е за даровит писател в Римската империя. Бил е близък другар и съратник на св. Павел (2 Тим., 4, 10).

За нас той е неподражаем в описаната от него рождествена история: „...днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ; ...слава във висините Богу и на земята мир, между човеците благоволение (Лк., 2, 11-14).

Църквата чества свети Лука евангелист на 18 октомври.

Веска КОЧУМОВА

Коя е

Кресценция Хьоз

Кресценция Хьоз е дъщеря на тъкача Матиас Хьоз и съпругата му Лучия. Кръщелното ѝ име е Анна и е родена на 20 октомври 1682 г. Семейството ѝ е бедно и не може да ѝ осигури добра зестра. С подкрепата и съдействието на евангелския кмет на града Анна бива приета във францисканския женски манастир. След строго послушничество дава обетите си, а в 1741 г. вече е избрана за игуменка на манастира. Тя ръководи ордена с такт и предвидливост.

Кресценция умира на Великден - 5 април 1744 г. Родният ѝ град Кауфбойрен става за дълго време център на религиозния живот в Швабия. 70 000 души идват всяка година, за да се молят на гроба на покойната. Мнозина от прославящите я получават милост и подкрепа.

Провъзгласена е за блажена на 7 октомври 1900 г. - преди 110 години. Денят на беатификацията потвърждава почитта към мистичката.

От хрониките узнаваме каква е била Кресценция. Като игуменка винаги настоява да се спазва стриктно уставът на манастира. Към себе си - изключително строга. Незабравимо остава разбирателството ѝ със сестрите. Тя изисква в манастира да царят радост и набожност, като за основа на набожността да служи подчинението на Божията воля. По личните свидетелства на сестра, живяла в същия период в манастира (Дилинген), Кресценция била винаги доволна от Божията воля и цял живот весела.

Много хора от близо и далеч търсели съветите ѝ. Ценили са справедливата ѝ критичност, ясна възглед, а също и готовността ѝ да предразположи вярващия към разговор. Личните ѝ разговори с посетителите били като изповед. Запазена е кореспонденция на Кресценция с курфюрстите Клеменс Август и Мария Амалия, както и с абата княз от Кемптен. Писмата ѝ я характеризират като умна жена, със здрави разсъждения, готова широко да разпознава проблемите и разумно да ги решава.

М. РАЙКОВА,
по материали от Bote von Fatima

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1443)
октомври 2010 г.